

רבקה כז

העלואי שלי

ספורים
עליזים

חסדה

רבקה פז / תצלולי שלי

אליהו בחמלצק

אליס האלצק

הגשר

"עוצמת השפה"

שרה

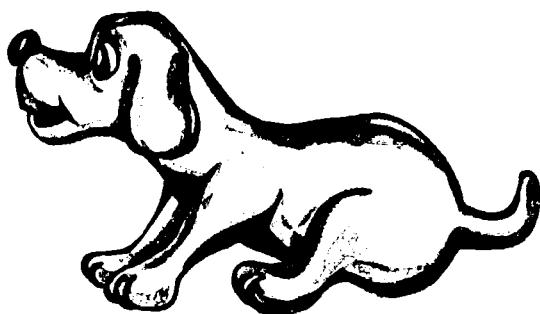
חגית

פז

רִבְקָה פֶּז

תֵּעֲלוּרֵי שֶׁלִּגִּי

סְפוּרִים עֲלִיּוֹם

הוצאת "מסדה" בע"מ, רמת-גן

ציורים: מ. ביגר

כל הזכויות שמורות © 1970
נדפס במפעלי דפוס פלאי בע"מ, גבעתיים-רמת-גן
PRINTED IN ISRAEL

משחק בתופסת...

בֶּקֶר אֶחָד הָלְכוּ דְלִיָּה וְחִנָּן לְבֵית-הַסֵּפֶר וְאַמָּא יָצְאָה
לְעֶרְךָ קִנְיֹת.

שְׁלֹגִי נִשְׁאָר לְבִדּוֹ בַּבֵּית. שֶׁקֶט שָׂרָר מִסָּבִיב וְשְׁלֹגִי
הִתְחִיל מְשַׁתְּעֵמָם.

הוא הִתְכַּרְבֵּל עַל אֶחָד הַכְּסָאוֹת בְּמִטְבָּח וְנִמְנָם.

פָּתַע נִשְׁמַע זְמֻזֻם – זָבוּב עָבַר מֵעַל רֹאשׁוֹ.

שְׁלֹגִי הָרִים אֶת רֹאשׁוֹ וְהִסְתַּכֵּל לְעֶבֶר הַזְמֻזֻם.

הַזָּבוּב הִתְעוֹפֵף בְּאוֹיֶר, יָרַד וְהִתְיָשַׁב עַל אָזְנוֹ הַיְמָנִית
שֶׁל שְׁלֹגִי.

שְׁלֹגִי נִדְּנַד בְּרֹאשׁוֹ וְגִרַּשׁ אוֹתוֹ, אוֹלָם כְּעֶבֶר רָגַע חֹזֵר
הַזָּבוּב הִטּוֹרְדָנִי אֶל שְׁלֹגִי.

הִתְרַגֵּז הַכְּלָבָלָב וְהִחְלִיט לְתַפְסֹו.

וּפֹה הִחַל מִשְׁחָק מְשַׁעֲשֵׁעַ בְּתוֹפֶסֶת.

שְׁלֹגִי קָם עַל רַגְלָיו וְהִחַל לִרְדֹּף אַחֲרֵי הַזָּבוּב.

הַזָּבוּב הָיָה זָרִיז מְאֹד וְהִצְלִיחַ שׁוּב וָשׁוּב לְהִמָּלֵט.

וְהִנֵּה רוֹאֶה שְׁלֹגִי: הַזָּבוּב יָרַד עַל הַשִּׁישׁ שֶׁמִּסָּבִיב

לְכִיּוֹר וּמִטִּיל שָׁם לְהִנָּאֵתוֹ.

שְׁלֹגִי הִתְיָשַׁב עַל כִּסֵּא וְלֹא גִרַע עֵינָי מִן הַחֶרֶק הַחֲצוּפִי.

הַזָּכֹכַב גָּכֵס לְתוֹךְ הַכִּיּוֹר וְשִׁלְגִי עֹקֵב אַחֲרָיו.
בְּכִיּוֹר גִּמְצָאוֹ כָּלִים לַהֲדָחָה, וְהַזָּכֹכַב גָּכֵס לְתוֹךְ כּוֹס.

"עֲכָשׂוּ אֶתְפֹּס אוֹתָהּ!" הֶחֱלִיט שִׁלְגִי.

הוא קפץ וְעָלָה בְּזִרְיוֹת עַל הַשֵּׁשׁ וְרָצָה לְהִכָּנֵס אֶת
חֲטָמוֹ לְתוֹךְ הַכּוֹס, אוֹלָם הַזָּכֹכַב כָּבֵר הַסִּפִּיק לְהִסְתַּלַּק
מִשָּׁם.

שִׁלְגִי חָפֵשׂ אוֹתוֹ בֵּין הַכָּלִים וּבִינֵתִים נִתְקַל רֹאשׁוֹ
בַּבָּרָז.

הִבְרֹז נִפְתַּח וְשִׁלְגִי נִתְכַּבֵּד בְּסִילּוֹן שֶׁל מִים קָרִים
עַל רֹאשׁוֹ.

שִׁלְגִי קִפֵּץ מְבֹהֵל וְנִמְלֵט מִן הַכִּיּוֹר.

עַל הַשֵּׁשׁ עֲמָדוֹ כִּמְה צִלְחוֹת וְכוֹסוֹת.

שִׁלְגִי דָּלַג מֵעֲלֵיהֶם וּפָתַע – "טָרַח!" – הַכָּלִים נָפְלוּ
לָאָרֶץ וְנִשְׁבְּרוּ בְּקוֹל גִּפְץ.

בְּרָגַע זֶה נִפְתַּח הַדֵּלֶת וְאִמָּא חִזְרָה עִם סֵל הַקִּנְיּוֹת.

"מָה מִתְרַחֵשׁ כָּאֵן?" קָרְאָה הִיא מְבֹהֶלֶת, "מִי פָתַח

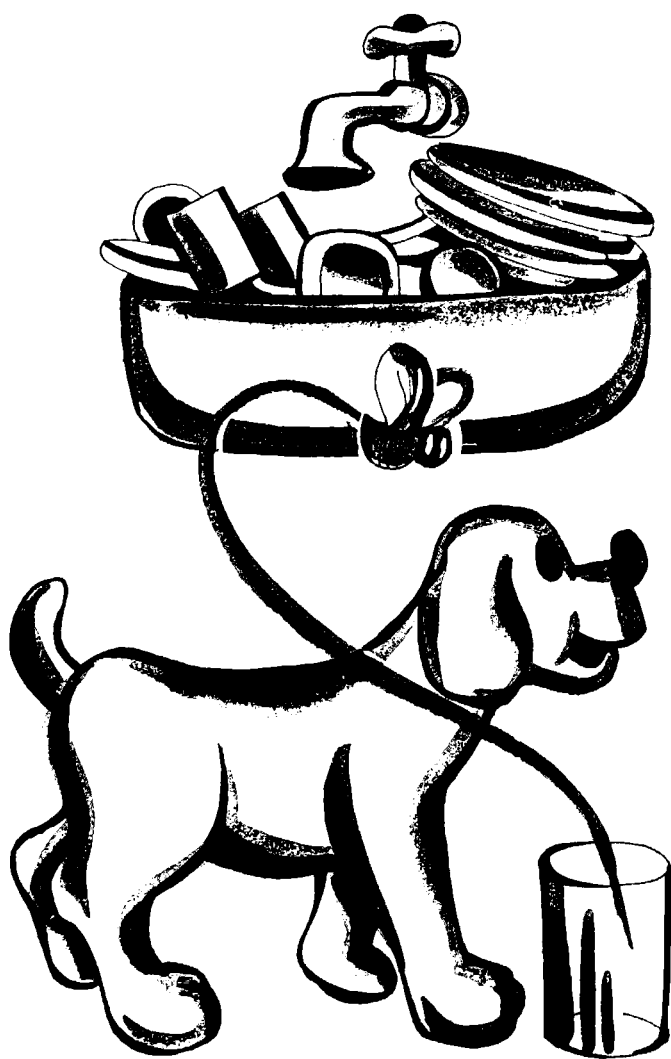
אֶת הַבָּרָז? מִי שָׁבַר אֶת הַכָּלִים? מִי עָשָׂה כָּאֵן מִהֶפְכָּה
שְׁכֻזָּאת?"

פָּתַע הַבְּחִינָה כִּי מֵרֹאשׁוֹ שֶׁל שִׁלְגִי נוֹטְפִים מִים.

"זֶה אִתָּה הַשְּׁתוּלָלֶת, שִׁלְגִי!" נִזְפָּה בּוֹ, "שׁוֹכֵב

שְׁכֻמוֹתָהּ! לֹא הָיָה לָהּ כָּבֵר מָה לַעֲשׂוֹת?"

הִיא סָגְרָה אֶת הַבָּרָז וּלְקַחָה מִטְאַטָּא כְּדִי לְטַאטֵּא אֶת

שְׁבָרֵי הַכִּלִּים. מִשְׁרָאָה שְׁלֹגִי אֶת הַמְטָאֲטָא בִּידָה חֲשֵׁשׁ
פֶּן יִסְפֹּג מְכוֹת וְהִתְחַבֵּא מִתַּחַת לְשִׁלְחָן.
בִּינְתוּם חֲזְרוּ דְלִיָּה וְחֲנָן מִבֵּית־הַסֵּפֶר.
"הַבֵּיטוּ", הִצְבִּיעָה אִמָּא עַל שְׁבָרֵי הַכִּלִּים, "זֶה
מַעֲשֵׂהוּ שֶׁל שְׁלֹגִי הַפּוֹחֲזִי!"
"מָה קָרָה?" תָּמָהּ הַיְלָדִים, "שְׁלֹגִי אֵף פַּעַם לֹא
שׁוֹבֵר כִּלִּים".

"מָה עוֹלֵלָתָ שְׁלֹגִי?" שָׁאל חֲנָן.
"יֵצְאָתָ מִהַכִּלִּים?" קָרָאָה דְלִיָּה.
שְׁלֹגִי גִלְחָץ לְפָנָה תַּחַת הַשִּׁלְחָן וְלֹא זֶה מִמְקוֹמוֹ.
הוא הִבִּין שֶׁהַכֹּל כּוֹעֲסִים עָלָיו וְהִרְכִּין אֶת רֹאשׁוֹ
בְּעֵצָב.

אָבֵל אָמְרוּ בְּעֵצְמָכֶם: כָּלוּם הוּא אִשָּׁם?
הָרִי בְּכָל אִשָּׁם הַזֶּבֶב...
לֵךְ וְתִסְבֵּיר לָהֶם שֶׁלֹּא הִיָּה זֶה אֲלֵא מִשְׁחָק בְּתוֹפְסֶת...

שְׁלִגִי הַגְּבוּר

לִילָה. הַשָּׁמַיִם זְרוּעִים אֵלַי כּוֹכָבִים.
דְּלִיָּה וְחֶזֶן יִשְׁנִים שָׁנָה עֲרָבָה.
שְׁלִגִי שׁוֹכֵב בְּקַפְסָתוֹ וּמִנְמָנָם.
פֶּתַע שׁוֹמֵעַ הוּא רְשָׁרוּשׁ. מִיַּד מָרִים הוּא אֶת רֹאשׁוֹ,
זוֹקֵף אֲזֻזִּיו וּמִקְשִׁיב קֶשֶׁב רֵב:

מִיִּשְׁהוּ צוֹעֵד...

עֵינָיו הַחֲדוֹת שֶׁל הַכְּלָבֶלֶב מִבְּחִינּוֹת בַּחֲשָׁכָה בְּדַמּוֹת
זֶרֶה הַנִּכְנָסֶת לַחֲדַר-הָאוֹרָחִים.

שְׁלִגִי יֵצֵא מִקַּפְסָתוֹ וְנִכְנָס בְּשֶׁקֶט לַחֲדָר. אָדָם זֶר
עֹמֵד שָׁם, שֹׁקֵית בִּידּוֹ, הוּא נָטַל חֶפֶץ מִהַמְזוּז, הַכְּנִיסוֹ
לַשִּׁקִּית וְהִתְכַּוֵּן לַעֲזוֹב אֶת הַבַּיִת.

בּוֹ פָּרַע פָּרִץ שְׁלִגִי בְּנִבְיָחָה קוֹלֵנִית. מֵרֵב הַפְּתָעָה
נִשְׁמָטָה הַשִּׁקִּית מִיַּדִּי הַגָּבֹב וְהוּא הִחַל לִבְרֹחַ לְכוּוֹן
הַמֶּרְפֶּסֶת.

שְׁלִגִי רָץ אַחֲרָיו וְהַמְשִׁיךְ לִנְבָּחָה. לְקוֹל נְבִיחוֹתָיו
הַתְּעוֹרְרוּ כָּל בְּנֵי הַבַּיִת.

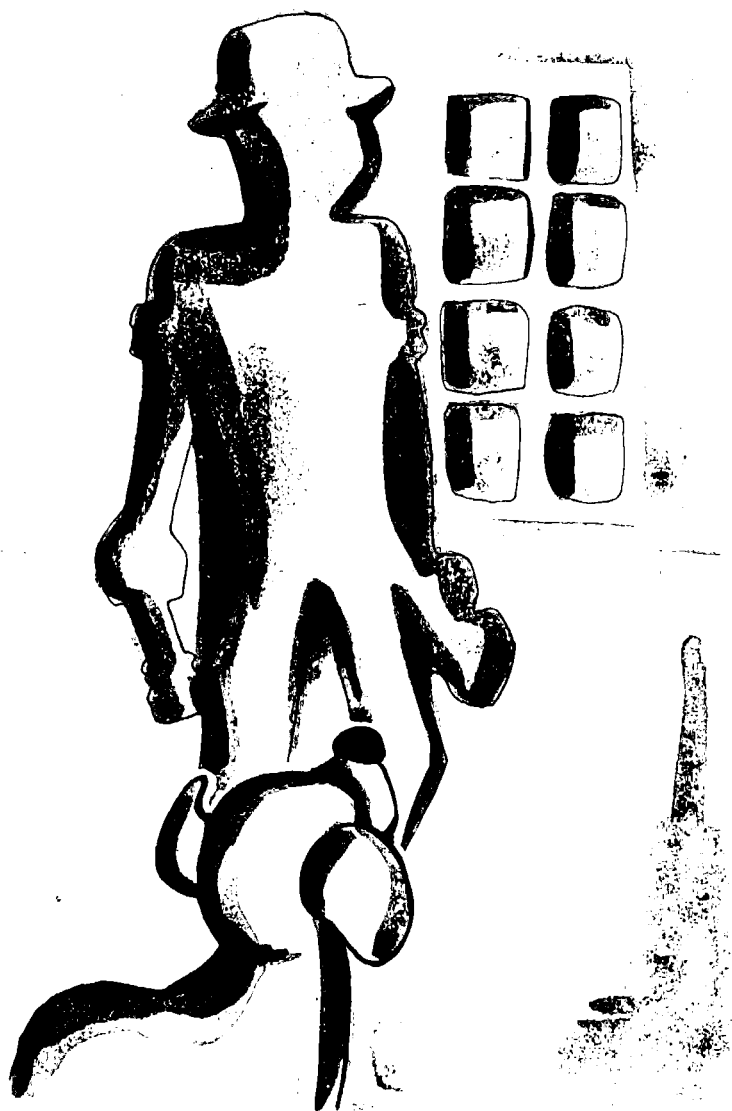
"מָה קָרָה?" שָׁאֲלוּ זֶה אֶת זֶה.

אָבָא לָחֹץ עַל מִתְּג הַחֲשָׁמַל וְעוֹד הַסְפִּיק לַהֲבָחִין
בְּאָדָם הַקּוֹפֵץ מֵעַל מַעֲקָה הַמֶּרְפֶּסֶת וְנִעַלָם בַּחֲשָׁכָה.

בחדר שָׁרָה עֲרֹבֹבָה גְדוֹלָה: מְגוּרֹת הַמִּזְנוֹן הָיוּ
פְּתוּחוֹת, עַל הַשְּׂטִיחַ הַתְּגַלְגְּלוּ גְבִיעִים וְכַפִּיּוֹת; וּלְצִדּוֹ
הָיְתָה מִנְחַת הַשָּׁקִית וְבָהּ כָּל־כֶּסֶף רַבִּים.
אָבָא צִלְצֵל מִיד לַמִּשְׁטָרָה וְהוֹדִיעַ שְׂכָרָנָע נִמְלֵט גָּנָב
מִבֵּיתוֹ.

לְאַחַר דַּקּוֹת סְפוּרוֹת הִגִּיעוּ שְׁנֵי שׁוֹטְרִים בְּנִידַת שָׁל
הַמִּשְׁטָרָה, עָרְכוּ חֲקִירָה קִצְרָה וַיֵּצְאוּ לְרֹדֶף אַחֲרֵי הַגָּנָב.
לְאַחַר סְרִיקָה מְהִירָה וְנִמְרָצַת הִצְלִיחוּ הַשׁוֹטְרִים
לְתַפֵּסוֹ וּלְהוֹבִילוֹ לְתַחֲנַת הַמִּשְׁטָרָה.
לְמַחֲרַת הַיּוֹם הוֹפִיעַ עֲתוּנָאִי, שָׂאֵל שְׂאֵלוֹת וְאָף צִלָּם
אֶת שְׁלֹגִי.

לְמַחֲרַת הוֹפִיעָה בְּעֵתוֹן-הָעֶרֶב תְּמוּנָתוֹ שֶׁל שְׁלֹגִי,
בְּתוֹךְ כְּתָבָה עַל הַכְּלָבֶלֶב הָאֲמִיץ.
הִנֵּה כֹךְ נַעֲשֶׂה שְׁלֹגִי מְפָרֶסֶם. הַכֹּל דִּבְרוּ עָלָיו וְהוּא
הִפָּךְ לַהֲיוֹת לְגִבּוֹר-הַיּוֹם...

שְׁלִי הַמְצִיל

יום אחד חפרו תַּעֲלַת־בְּיוֹב בְּרָחוֹב.
מִשְׁנֵי עֲבָרֵי הַתַּעֲלָה נִעְרְמוּ עֲרָמוֹת אֲדָמָה לַחָה.
שְׁלִי הַסְתּוֹכֵב בְּרָחוֹב, עָלָה עַל אַחַת הָעֲרָמוֹת וְהִצִּיץ
בְּסִקְרָנוֹת אֶל תּוֹךְ הַתַּעֲלָה.

הַתַּעֲלָה הִיָּתָה עֲמֻקָּה אֵךְ לֹא הָיוּ בָּהּ מִים.
בַּעֲלִיצוֹת רַבָּה קָפֵץ הַכְּלָבֵלֵב מֵעֲרָמָה לַעֲרָמָה
וּלְפֶתַע הִגִּיעַ לְאֲזֵנָיו קוֹל יִלְלָה חֲלָשׁ.
— מִנֵּיִן בָּא הַקּוֹל? — עַד מִהֲרָה גָּלָה: הַקּוֹל בָּקַע
מִתּוֹךְ הַתַּעֲלָה.

שְׁלִי קָרַב בְּזִהֲרוֹת לְבוֹר, אֲמִץ אֶת עֵינָיו וַרְאָה:
חֲתַלְתוּלָה קִטְנֻטָּנָה מְטַפֶּסֶת עַל הַדֶּפֶן וְכָל פַּעַם גּוֹלֶשֶׁת
וְנוֹפֶלֶת.

הַחֲתַלְתוּלָה נִרְאָתָה מְסֻכָּנָה מְאֹד.
"הִיא רוֹצָה לָצֵאת", חָשַׁב שְׁלִי בְּלִבּוֹ וְהִחַל לִנְבֹּחַ,
אוֹלֵי יָבוֹא מִיָּשְׁהוּ לְהוֹצִיאָהּ.

אוּלָם הָעוֹבְרִים וְשֹׁבִים לֹא שָׁמוּ לֵב לְשְׁלִי וּלְנִבְיחוֹתָיו.
וְאֵז הַחֲלִיט שְׁלִי לְהִזְעִיק עֲזָרָה.

הוּא חֹזֵר הַבִּיָּתָה, קָרַב אֶל חֲנֹן, תַּפֵּס בְּשִׁנָּיו אֶת
מִכְנָסָיו וְהִחַל סוֹחֵב אוֹתוֹ לְכוּן הַדֶּלֶת.

"עֲזֹב אוֹתִי!" קָרָא חֲנָן בְּכַעַס.

אוּלָם שְׁלָגִי לֹא הִרְפָּה מִמֶּנּוּ; הוּא רָץ לְדֹלֶת וְחֹזֵר שׁוֹב וְשׁוֹב לְחֲנָן; עַד שֶׁחֲנָן הִבִּין: הַכֹּלִבָּל רּוֹצֵה שְׁיִלְכוּ אַחֲרָיו.

"אֲנִי סִקְרָנִית לְדַעַת לְאֵן הוּא רּוֹצֵה לְהוֹכִיל אוֹתָךְ," אָמְרָה דָּלִיָּה, "בּוֹא וְנִלְךְ. גַּם אֲנִי מִצְטָרֶפֶת".
שְׁלָגִי רָץ רֵאשׁוֹן, וְאַחֲרָיו מִהֲרוּ הַיְלָדִים. כַּעֲבָר רָגַע בְּעֶצְרוֹ הַכֹּל לִיד הַתַּעֲלָה.

מִתּוֹךְ הַבּוֹר נִשְׁמָעָה שׁוֹב יִלְלָה.

"מִי מִיָּלֵל שָׁם?" תָּמָה חֲנָן, "בּוֹאִי, דָּלִיָּה, גֵּרֵד וְנִרְאֶה".
הַיְלָדִים יָרְדוּ בְּזִהִירוֹת לַתַּעֲלָה וְקָרְבוּ לַבּוֹר.
בְּפָנִים הִיָּה חֲשׂוֹךְ, רַק שְׁתֵּי נִקְדּוֹת יִרְקוֹת נָעוּ בְּאַפְלָה;
אוּלָם לְאַחַר שְׁעִינִיָּהֶם הִתְרַגְּלוּ לְאַפְלָה, – הַבְּחִינוּ בַּחֲתֻלְתּוֹלָה.

"חֲתֻלְתּוֹלָה מְסֻכָּה... כִּיצַד הִיא נִפְלָה לְתוֹךְ הַבּוֹר?"
צָרִיךְ לְהוֹצִיאָהּ, אוּלָם אֵיךְ? הַבּוֹר עֲמֹק וְצָר וְאִי
אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ אֵלֶיהָ. גַּם סָלֵם לֹא יַעֲזֹר בְּבוֹר צָר שְׁכֻנָּה.
מָה עוֹשִׂים?

חֲנָן חָשַׁב רָגַע קָל וּפָתַע קָרָא:
"מִצְאָתִי! גָּשִׁי, דָּלִיָּה, הַבִּיתָה וּבִקְשִׁי מֵאֲמָא סַל
וְהִבֵּל אֶרֶךְ".

"וְאֵם הַחֲתוּלָה לֹא תִכְנַס לְסַל?" שְׁאַלָה דָּלִיָּה.

"גם על זה חשבתי. בקושי מאמא גם חתיכת בשר
או גבינה".
"יפוי!" אמרה דליה, "אתה תשאר כאן עם שלגי
ואני אלך לאמא".

אחרי שעה קלה חזרה דליה והושיטה לעבר חנן
חבל, סל, ובו אמצת בשר.
חנן קשר את החבל לסל ושלשל אותו לתוך הבור.
לאחר רגע קל הגיע הסל לתחתית ונעצר.

תחלה לא הגיבה החתולה כלל, אולם כאשר הריחה את ריח הבשר קפצה לתוך הסל.

אז משכו חנן ודליה בחבל ולאט לאט העלו את הסל עם החתולה.

היתה זו חתולה שחורה כפית, רק כפות רגליה היו בהירות, כאלו נעלה גרבים לבנים. דליה נטלה את הסל בידיה והכל חזרו הביתה.

"הביטי, אמא, איזו חמודה!" אמרה דליה, והוסיפה: "נכון שתרשי לאמץ אותה?"

"כן, אמא! נקרא לה פושית, והיא תהיה חברה למשחק לשלגי", הוסיף חנן.

"יפה שהצלחתם את החתלתולה המסכנה", אמרה אמא.

"מה פתאום אנתנו? זה רק הודות לשלגי!" קראה דליה.

שלגי כשכש בזנבו מרב הנאה.
דליה לטפה אותו ואמרה: "אין פמוך שלגי! הפעם מגיע לה פרס, כי היום היית מציל!"

בִּלְבוֹל אֶחָד גָּדוֹל...

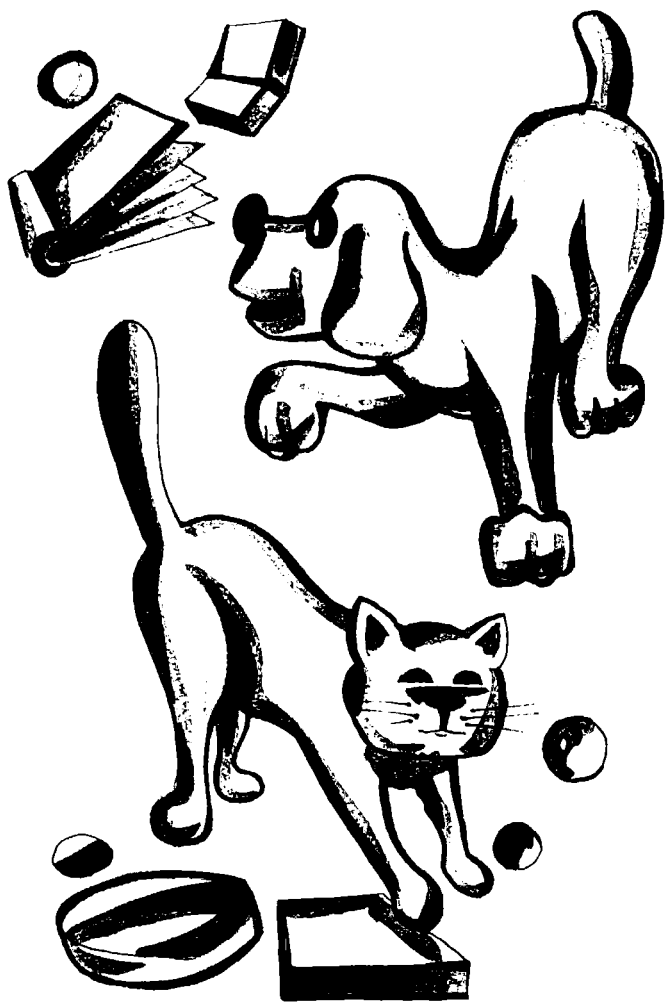
הַחֲתָלְמוּלָה "כוֹשִׁית" הַתְּרַגְּלָה עַד מִהֲרָה לְמִקּוּמָה
הַחֲדָשׁ, לִילָדִים וּלְשִׁלְגִי.

הִיא הָיְתָה חֲתָלְמוּלָה זְרִיזָה וּפְקֻחִית, וּשְׁלִגִי מַעֲוֹלִם
לֹא רַב אִתָּהּ; לְהַפֵּךְ – לְעֵתִים קְרוֹבוֹת הָיָה מִשְׁחָק עִמָּה.
שְׁלִגִי אָהֵב יוֹתֵר דְּבָרֵי בָשָׂר וְאֵלּוּ כוֹשִׁית הָעֲדִיפָה
מֵאֲכִלֵי חֶלֶב, לְכָל אֶחָד מֵהֶם הָיְתָה קַעֲרִית נִפְרָדָת;
אוּלָם הֵם יִשְׁנוּ יַחַד בְּקַפְסָה אַחַת, זֶה לִיד זֶה.

בֶּקֶר אֶחָד יֵצְאָה אִמָּא לְשׁוּק.
כוֹשִׁית יֵשְׁבָה בַּמִּטְבָּח וְרִחֲצָה בְּשָׁקִידָה אֶת פָּנֶיהָ
בְּכַפּוּתֶיהָ.

שְׁלִגִי הִסְתּוֹבֵב לְכָאן וּלְכָאן וְחִפֵּשׂ בִּמָּה לְהִשְׁתַּעֲשַׁע.
לְאַחֵר שָׁנְמָרָה כוֹשִׁית ל'הַתְּגַנְדֵּר' נִכְנְסָה לַחֲדָר־
הָאוֹרְחִים. שְׁלִגִי הֵלֵךְ אַחֲרֶיהָ.
עַל הַסֵּפָה בַּחֲדָר־הָאוֹרְחִים הָיוּ מִנְחוֹת מְסֻרָוֹת
וּפְקַעַת צֶמֶר.

כוֹשִׁית קִפְצָה עַל הַסֵּפָה וְהִחֲלָה לְגַלְגֵּל אֶת הַפְּקַעַת.
גַּם שְׁלִגִי רָצָה לְהִשְׁתַּתֵּף בַּמִּשְׁחָק; הוּא עָלָה עַל
הַכִּרְסָה, מִשָּׁם טָפַס עַל הַשֻּׁלְחָן וְרָצָה לְקַפֵּץ עַל הַסֵּפָה;

אולם פתע נתקל באגרטל הפרחים שעמד על השלחן.
האגרטל נפל על צדו, והמים נשפכו על השלחן
ועל הרצפה.

כושית הוסיפה לשחק בפקעת ופתע – בום –
הפקעת נפלה ישר לתוך שלולית-המים.
"קפיץ-קפיץ", קפצה כושית על הרצפה אחרי
הפקעת.

באותו רגע קפיץ שלגי מן השלחן ישר על כושית
ושניהם התגלגלו אל תוך השלולית ונרטבו...
מבחוץ נשמעו צעדים מתקרבים.
שלגי וכושית הבינו כי אמא חוזרת מן השוק. הם
חששו שהיא תכעס עליהם ומהרו להסתתר.
ליד המטבח נמצא המזוזה, ועל האצטבה עמדו
פחים גדולים:

פח עם ספר, פח עם קמח, פח עם ארז, ועוד...
בפנה על הרצפה, עמד פח ובו אדמה שחורה
מערבת בזבל, שהביאה אמא בשביל העציצים במרפסת.
כושית קפצה לתוך פח הקמח הפתוח ושלגי נכנס
לפח האדמה השחורה והתחפר בתוכו.
אמא נכנסה למטבח, הניחה את הסלים מידה,
הוסיפה קצת מים לסיר שהתבשל על הכירים, ונכנסה
לחדר-האורחים לקחת את הסריגה.

כְּשֶׁרָאָתָהּ אָמַא אֶת הָאֲנָרְטֵל הַמִּנָּח עַל צִדּוֹ וְאֵת
הַמַּיִם הַשְּׁפוּכִים, חֲשָׁבָה תְּחִלָּה שֶׁיֵּד הָרוּחַ בִּדְבָר.
אוּלָם מִשֶּׁהִבְחִינָה בַּפִּקְעֵת הַצִּמְר שֶׁהִתְגַּלְגְּלָה בְּשִׁלּוּלִית
וּבִמְסַרְגוֹת שֶׁהִתְפָּזְרוּ עַל הַסֵּפֶה, הִבִּינָה כִּי שְׁלֵגִי וְכוּשִׁית
הִשְׁתוֹכְבוּ כָּאֵן.

— הֵיכֵן הֵם, הַשׁוֹכְבִּים?

אוּלָם סָבִיב הָיָה שֶׁקֵּט.

שְׁלֵגִי וְכוּשִׁית נִעְלְמוּ...

רַק לְאַחַר שֶׁחֲזְרוּ דְלִיָּה וְחֲנָן הִבִּיטָה וְהִחֲלִי לְחַפְּשֵׁם
וְלִקְרֹא בְּקוֹל: "שְׁלֵגִי, כּוּשִׁית!" יֵצְאוּ שְׁנֵיהֶם מִמַּחְבוּאָם.
אוּלָם אֶל-אֱלֹהִים! כּוּשִׁית הַשְּׁחוּרָה הֵיטָה לְבָנָה כְּשֶׁלֶּג
וְאֵלֹו שְׁלֵגִי הִלְכָן — שְׁחוּר כְּפִיחַ!

הַיִּלְדִּים פָּרְצוּ בַּצְחֹק רָם:

"הִבִּיטוּ מָה מִתְרַחֵשׁ כָּאֵן! כִּמָּה פִּעֲמִים בִּשְׁנָה חוֹגְגִים
חֵג פּוּרִים אֲצִלְכֶּם?" קָרָא חֲנָן.
"שְׁלֵגִי, הִתְחַפְּשֵׁת שְׁלֵק יוֹצֵאת מִן הַכָּלֵל", אָמְרָה
דְּלִיָּה.

"וְאוֹתָךְ כּוּשִׁית, הוֹלֶמֶת הַפְּרוּהַ הִלְכָנָה לְהַפְּלִיא.
וְשְׁנֵיכֶם יַחַד זֶה בְּלִבּוֹל אֶחָד גָּדוֹל!"...

שֶׁלִּגִּי מֵתֶאֱפֵר...

וְשׁוֹב בָּא יוֹם אֶחָד, בּוֹ חֲזָרָה אִמָּא מִן הַחֲנוּת וּבִידָה סֵל
עִם מִצָּרִים שׁוֹנִים. בֵּין הַשָּׂאָר קָנְתָה גַם כֹּד שִׁמְנֵת.
בְּחֶצֶר עַל חֶבֶל הָיוּ תְלוּיִים כְּבָסִים.
אִמָּא הִסְתַּכְּלָה לְעֶבֶר הַשָּׁמַיִם. הֵם הָיוּ אֲפָרִים
וּבְמוֹכִים.

"עוֹד מַעֲט יֵרֵד גֶּשֶׁם", חָשְׁבָה אִמָּא.
הִיא הִנִּיחָה אֶת הַסֵּל בְּמִרְפֶּסֶת-הַמִּטְבָּח, נִכְנְסָה
לְמַחֲסָן, נָטְלָה גִּיגִית וְהַחֲלָה לְהוֹרִיד אֶת הַכְּבִיסָה
מִן הַחֶבֶל.

בִּינְתִים יֵצֵא שְׁלֹגִי לַמֶּרְפֶּסֶת, נִתְקַל בְּסֵל הַמְצָרִים
וְהַחֵל לְתַחֵב אֶת אָפּוֹ וּלְרַחֵחַ בְּחֻמָּה. הוּא הַכְּנִיס אֶת
רֹאשׁוֹ לְתוֹךְ כַּד הַשְּׁמֶנֶת, אוֹלָם – אוֹי וַאֲבוֹי! – לֹא
הִצְלִיחַ לְהוֹצִיא אֶת רֹאשׁוֹ בַּחֲזָרָה...
הוּא נִעְנַע רֹאשׁוֹ לְיָמִין וּלְשְׂמָאל, אֵךְ לֹשׁוֹ; הַכֹּד
כָּאֵלוֹ נִדְבֵק לְרֹאשׁוֹ.

אִז הָרִים שְׁלֹגִי אֶת רֹאשׁוֹ לְמַעַלָּה – הַשְּׁמֶנֶת נִשְׁפָּכָה
עַל פְּרָצוּפּוֹ וְכִסְתָּהּ אֶת שְׁתֵּי עֵינָיו. אִז הִתְבַּלְבַּל לְגִמְרִי:
הוּא הֵחֵל לְרוֹץ הֵנָּה וְהֵנָּה, יָרַד מִן הַמֶּרְפֶּסֶת לְחֻצֵּר
וְהִמְשִׁיךְ לְרוֹץ, וּבְכָל מְקוֹם הוֹתִיר אַחֲרָיו כְּתָמִים לְבָנִים
שֶׁל שְׁמֶנֶת.

אֲמָ אָסְפָּה אֶת הַכְּבָסִים בְּגִיגִית וְהִתְקַרְבָּה לַבֵּית.
לִפְתָּע רָאָתָה אֶת שְׁלֹגִי עִם הַכֹּד לְרֹאשׁוֹ. הִיא הִנִּיחָה
אֶת הַגִּיגִית עַל הָאָרֶץ וְסִפְּקָה אֶת כַּפֶּיהָ.

”שְׁלֹגִי, מַה זֶה? שׁוֹב פּוֹרִים אֶצְלָךְ הַיּוֹם? אֵיזָה כּוֹבֵעַ
חִבֵּשֶׁת לְרֹאשְׁךָ? הוּי, שְׁמוֹ שָׁמַיִם! זֶהוּ כַּד הַשְּׁמֶנֶת! שְׁלֹגִי,
זֶה כָּבֶר עֹבֵר כָּל גְּבוּל!”

אוֹלָם שְׁלֹגִי לֹא שָׁם לֵב לַדְּבָרֶיהָ וְהִמְשִׁיךְ לְרוֹץ.
וּפְתָע – טָרַח – הוּא נִתְקַל בְּקִיר וְהַכֹּד נִשְׁבֵּר
לְרִסְסִים.

שְׁלֹגִי הִשְׁתַּחֲרַר, אֵךְ פְּרָצוּפּוֹ הָיָה מְרוֹחַ בְּשְׁמֶנֶת וְהוּא
לֹא רָאָה דָּבָר.

אז קרבה אליו החתלתולה כושית והחלה ללקק את
השמנת מעל פניו.

סוף סוף נפקחו שוב עיניו.

ואמא לא ידעה מה לעשות – האם לצעק או לצחק...
כאשר חזרו דליה וחנן מבית-הספר וראו את בני
הזוג, שלגי וכושית, לא הבחינו מה מתרחש כאן.
"הוא חבש את כד השמנת לראשו", הסבירה אמא,
"קניתי שמנת כדי לאפות עוגת קצפת, וראו מה עולל:
אין קצפת ואין עוגה!"

"אין סוף לתעלוליה, שלגי", אמר חנן, "עכשו תקבל
מנה הגונה!"

אולם דליה לא יכלה שלא לצחק:
"הביטו איך הוא התאפר, כמו שחקן אמתי. אין דבר,
אמא! נותר הפעם על עוגת קצפת. הן סוף סוף מגיע
פעם גם לכושית קצת שמנת..."

שֶׁלִּי הַצִּיר

"הַיּוֹם מִתְחַשֵּׁק לִי לְצִיר", אָמְרָה דָּלִיָּה.

הִיא פָּרְשָׁה גִּלְיוֹן נִיר לְבָן עַל שְׁלֹחַן-הַכְּתִיבָה
שֶׁבְּחֹדֶר-הַיְלָדִים, הוֹצִיָּאה מִן הַמַּגֶּרֶה קַפְסֶת צְבָעִי-
מִים וּמִכְחֹל.

"אַצִּיר נוֹף", הִחְלִיטָה דָּלִיָּה. הִיא טָבְלָה אֶת הַמִּכְחֹל
בְּצִלוֹחִית הַמַּיִם וְהִחֲלָה לְמַרֵּחַ צֶבַע תְּכֵלֶת לַשָּׁמַיִם, יָרֵק
לְדָשָׁא וְצָהָב לַשֶּׁמֶשׁ.

פֶּתָאִם שָׁמְעָה צְעָדִים מִתְקַרְבִּים וְקוֹל קוֹרָא:

"דָּלִיָּה, אֵיפֹה אַתָּה?"

הִיָּתָה זֹו יָעַל חֲבֶרְתָּהּ. הִיא נִכְנָסָה לַחֲדָר וּשְׂאֵלָה
בְּצִחּוֹק:

"מָה אַתָּה מְקַשְׁקֶשֶׁת כָּאֵן?"

"אֲנִי מְצִיֶּרֶת נוֹף".

"לָמָּה לָךְ לְצִיר עֲכָשׂוּ?" אָמְרָה יָעַל, "בְּחוּץ יָפֹה כָּל
כֶּף. בּוֹאִי לְחַצֵּר, נִשְׁחַק בְּקֵלֶס".

"טוֹב". הִסְכִּימָה דָּלִיָּה.

הִיא הִשְׁאִירָה אֶת הַצִּיּוֹר וְהַצְבָּעִים עַל הַשְּׁלֹחַן וַיִּצָּאָה
עִם יָעַל לְחַצֵּר.

שְׁלִגִי רָץ אַחֲרֵיהֶן. אוֹלָם הֵן מְהֵרָה לִסְגֹר אֶת הַדֶּלֶת
וְהוּא לֹא הִסְפִּיק לִצָּאת.

תַּחֲלָה לֹא יָדַע הַכֶּלֶב לֵב מָה לַעֲשׂוֹת. הוּא הִסְתוּבָב
בְּכָל הַחֲדָרִים. וּכְשֶׁשָּׁמַע אֶת צִחוּקָן הָעֲלִיז שֶׁל דָּלִיָּה
וַיַּעַל, שָׁבַק מִבְּחוּץ, חָזַר לַחֲדָר־הַיָּלָדִים, קִפֵּץ עַל
כִּסֵּא, עָלָה עַל שֵׁלְחָן־הַכְּתִיבָה וְהִסְתַּכֵּל מִבְּעַד לַחֲלוֹן.
הוּא הִתְהַלֵּךְ עַל הַשֵּׁלְחָן, דֶּרֶךְ עַל הַצִּיּוֹר שֶׁל דָּלִיָּה
וְהִנּוּף הַמִּצֵּר הַתְּכַסֶּה כְּתָמִי צָבַע שׁוֹנִים וּמְשָׁנִים.

דָּלִיָּה הִמְשִׁיכָה לְשַׁחַק עִם יַעֲל. כְּשֶׁרָאָה שְׁלִגִי שֶׁלֹּא
שָׂמִים לֵב אֵלָיו, הִחֵל לִנְבֹּחַ, וְאִזּוּ הִבְחִינָה דָּלִיָּה בִּפְרָצוּפוֹ
שֶׁל הַכֶּלֶב בַּחֲלוֹן.

"הִבִּיטִי, יַעֲל!" צִחְקָה דָּלִיָּה, "שְׁלִגִי עָלָה עַל הַשֵּׁלְחָן.
הוּא רוֹצֵה לִצָּאת. בּוֹאִי, נּוֹצִיא אוֹתוֹ הַחוּצָה".

דָּלִיָּה וַיַּעַל נִכְנְסוּ לַחֲדָר לִקְחַת אֶת שְׁלִגִי, וּפְתַע רָאוּ
אֶת הַצִּיּוֹר...

"מָה זֶה? מָה עוֹלֵלָתְךָ שׁוּב, קִנְדָּס בֶּן לֵץ?"

"הוּא תִקֵּן אֶת הַצִּיּוֹר שֶׁלְּךָ", אָמְרָה יַעֲל.

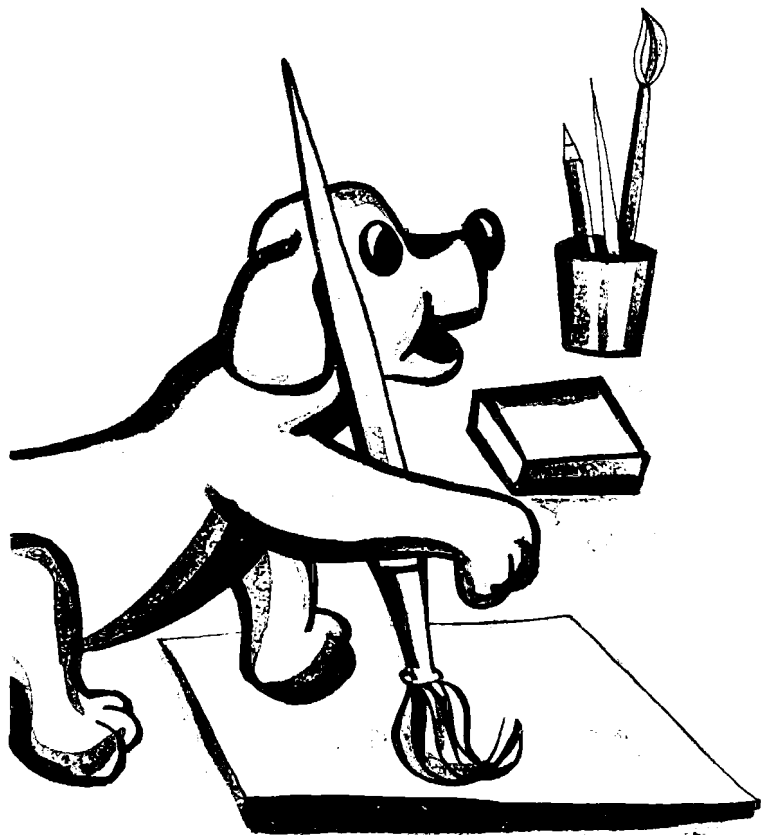
אוֹלָם דָּלִיָּה צִחְקָה וְהִמְשִׁיכָה לְהִתְלַצֵּץ:

"שְׁלִגִי, אַתָּה צִיר מוֹדֶרְנִי". הִבִּיטוּ: קוֹיִם, עֲגוּלִים,

מִשְׁלָשִׁים, וְשָׂאֵר קִשְׁקוּשִׁים...

"מַעֲגִינִן, מָה הוּא הַתְּכַנּוּן לַצִּיר? אוֹלֵי דָגִים שָׂטִיִּם

בְּבִרְכָּה?"

"וְלִי גִדְמָה שְׁאֵלָה הֵם פְּרָחִים בְּגֶן".
 "אוֹלִי זֶהוּ אֶרְמוֹן מֵאֶרֶץ הָאֲגָדוֹת?"
 "וְאוֹלִי מוֹטֵב שֶׁתִּשְׁאַלִי אֶת שְׁלֵגִי", צִחֲקָה יָעֵל.
 "שְׁלֵגִי, שְׁלֵגִי!" קָרָאָה דְּלִיָּה, "אַתָּה צִיר מוֹדֵרְנִי,
 כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְהִבִּין מַה צִּנְרָת בְּתִמְנוֹנָה".
 "מַה דַּעְתָּךְ, שְׁלֵגִי?" הוֹסִיפָה יָעֵל בְּצִחּוֹק, "אוֹלִי תִסַּע
 לְהַשְׁתַּלְמוֹת בְּבֵית-סֵפֶר לְצִיּוֹר?...

המהפכה...

יום אחד חזר חנן מבית-הספר וראה את עוזי חברו
ממתין לו בחדר ובידיו כדור גדול.

"שמע, חנן, בוא נשחק בכדורגל, מסכים?" אמר עוזי.

"טוב. רק אכנס הביתה לשים את הילקוט".

חנן נכנס לחדר-הילדים, זרק את התיק על הרצפה,

פתח את ארון הבגדים והוציא ממחטה. את דלת הארון

השאיר פתוחה.

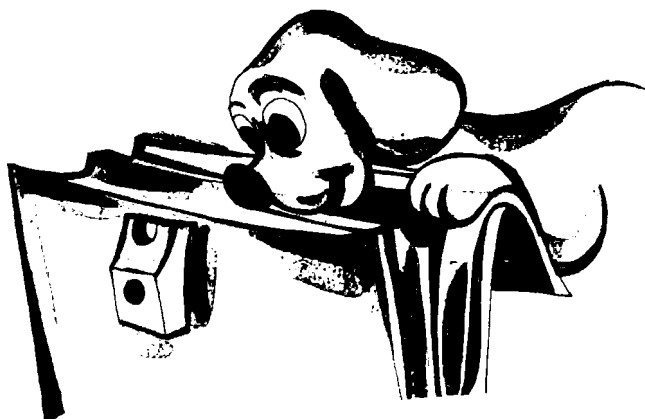
חנן נגב את הזעה ממצחו וחזר בריצה לעוזי, ושניהם

החלו לשחק בכדור.

כעבר רגע נכנס שלגי לחדר-הילדים, נתקל בתיק

הפתוח והחל לחטט בו:

מענין, מה יש בתוכו?

הוא הכניס את ראשו לתיק והחל להוציא בשניו את הספרים והמחברות. מחברת אחת החזיק בשניו, רץ אותה בחדר ולבסוף הביא אותה לחדר-השנה וזרק אותה מתחת אחת המטות.

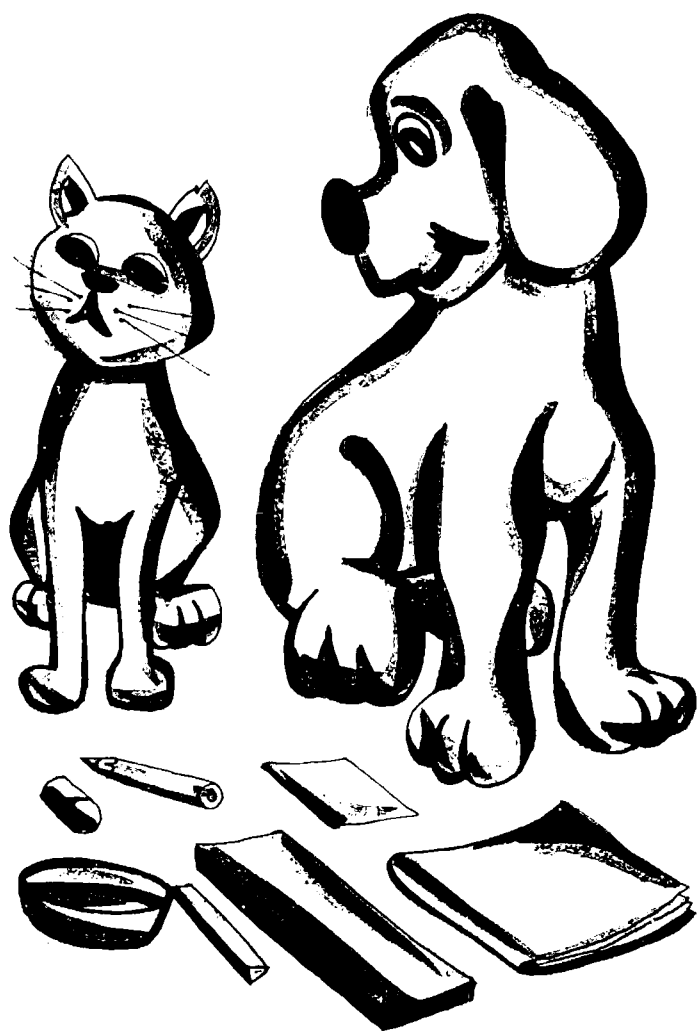
בינתיים גבנסה החתולה כושית לחדר-הילדים; ראתה את הספרים המפוזרים על הרצפה והחלה לשחק ולדפדף בהם בכפותיה. אין פלא שדפים אחדים נקרעו מעט.

לאחר שהתעייפה חפשה מקום לישון בו. הבחינה החתולה בארון הפתוח, קפצה על מדף הלבנים, והכל נפל על הארץ, יחד עם כושית...

ברב בהלה קפצה כושית על שלחן-הכתיבה והפילה מספר עפרונות, מחברות וסרגל. לבסוף עלתה על אחת המטות, התכרבלה בשמיכה והחלה לנמנם. בינתיים חזר שלגי לחדר-הילדים, וכשראה את כושית קפץ ועלה גם הוא על המטה.

כושית התעוררה ושרטה קלות את הפלבלב. הוא ירד בכעס על הרצפה, פתח בנביחה והחל לסחב בשניו את השמיכה.

כושית התגלגלה על הרצפה יחד עם השמיכה, ושניהם – הפלבלב והחתלתולה – החלו להשתובב:

לְקַפֵּץ, לְרִדֹף אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ, וּבִשְׁעַת מַעֲשֵׂה פִזְרוּ לְכָל
עֶבֶר אֶת כָּל הַחֲפָצִים שֶׁהָיוּ מִנְּחִים עַל הָאָרֶץ.

כְּשֶׁחֲזְרָה דָּלִיָּה מִבֵּית-הַסֵּפֶר וְנִכְנְסָה לַחֲדַר-הַיְלָדִים
סָפְקָה אֶת כַּפֶּיהָ.

"אֵל אֱלֹהִים! מִי הַפֶּךְ כָּאֵן עוֹלָמוֹת?"
שָׁלְגִי וְכוּשִׁית הִפְסִיקוּ אֶת מִשְׁחָקָם. שָׁלְגִי הִתְנַשֵּׁם
וְכוּשִׁית סִמְרָה אֶת שַׁעְרוֹתֶיהָ וְקִפְצָה הִצְדָּה.
בֵּינָתַיִם נִכְנַס גַּם חֲנָן לַחֲדָר.

"מָה מִתְרַחֵשׁ כָּאֵן?" קָרָא מִפְתָּע, "מִי חוֹלֵל אֶת
הַמֵּהפֶכָה הַזֹּאת? מִי פִזֵּר אֶת הַסֵּפֶרִים שְׁלִי?"
הוא הִחַל לֵאסֹף אֶת הַסֵּפֶרִים וְהַמַּחְבְּרוֹת לְתוֹךְ הַתִּיק.
"מִי קָרַע אֶת הַדָּפִים בַּסֵּפֶר?" קָרָא בְּדַמְעוֹת, "לָאֵן
נַעֲלָמָה מַחְבֶּרֶת עִבְרִית שְׁלִי?" הוא הָרִים אֶת עֵינָיו אֶל
הַכֶּלֶב וְהַחֲתוּל וְשָׁאֵל:

"זֶה אַתֶּם הַתִּפְרָעִתִּים, שְׁלְגִי וְכוּשִׁית, שׁוֹבְבִים
שְׂכָמוֹתְכֶם? הַפַּעַם לֹא אֶסָּלַח לָכֶם. מִיָּד תִּקְבְּלוּ מַכּוֹת!"
"מָה אַתָּה צוֹעֵק, חֲנָן?" נִגְשָׁה אֵלָיו דָּלִיָּה, "וְכִי הֵם
אֲשָׁמִים? אֲמַר בַּעֲצָמָה: מִי זֹרֵק יִלְקוּט עַל הָאָרֶץ?
וּמִדּוּעַ לֹא סָגַרְתָּ אֶת הָאָרוֹן?"

"מִהֲרַתִּי, עָזִי חֲכָה לִי בַּחֲצָר". נָסָה חֲנָן לְהַצִּטֵּדֵק.

"מהרף? יפה מאד! ובינתיים באו שלגי וכושית ללמד
אותך סדר מהו".

דלֵיה הצביעה על התפצים הפוורים על הרצפה
והוסיפה:

"הרי לך התוצאות!"...

אכן, הֵיה זה שיעור הגון ביותר.

שְׁלֹגִי בַּמִּסְפָּרָה

בְּיוֹם שֶׁשִׂי הִלְכָה דָּלְיָה לַמִּסְפָּרָה כְּדִי לְהִסְתַּפֵּר, וְשִׁלְגִי
הִלֵּךְ אַחֲרֶיהָ.

דָּלְיָה הִבְחִינָה בּוֹ רַק בְּרָגַע שֶׁנִּכְנְסָה לַמִּסְפָּרָה
וְשָׂאָלָה:

“מַדּוּעַ הִלַּכְתָּ אַחֲרֵי, שְׁלֹגִי?”

שְׁלֹגִי כִשְׁכַּשׁ בְּזִנְבוֹ וְלֹא עָנָה דָּבָר.

“מִי זֶה לֹוֹקֵחַ כָּלָבִים לַמִּסְפָּרָה?” אָמְרָה הַסִּפְרִית.

“לֹא הִבְחִנְתִּי שְׁהוּא רֵץ אַחֲרֵי, וְכַעַת לֹא כִדָּאִי לַחֲזוֹר
בְּגָלְלוֹ הַבֵּיתָה. אוּלָם אֵל תִּדְאַגִּי”, הוֹסִיפָה דָּלְיָה,
“הוּא יִתְנַהֵג בְּנִימוֹס וְלֹא יִפְרִיעַ לָךְ”.

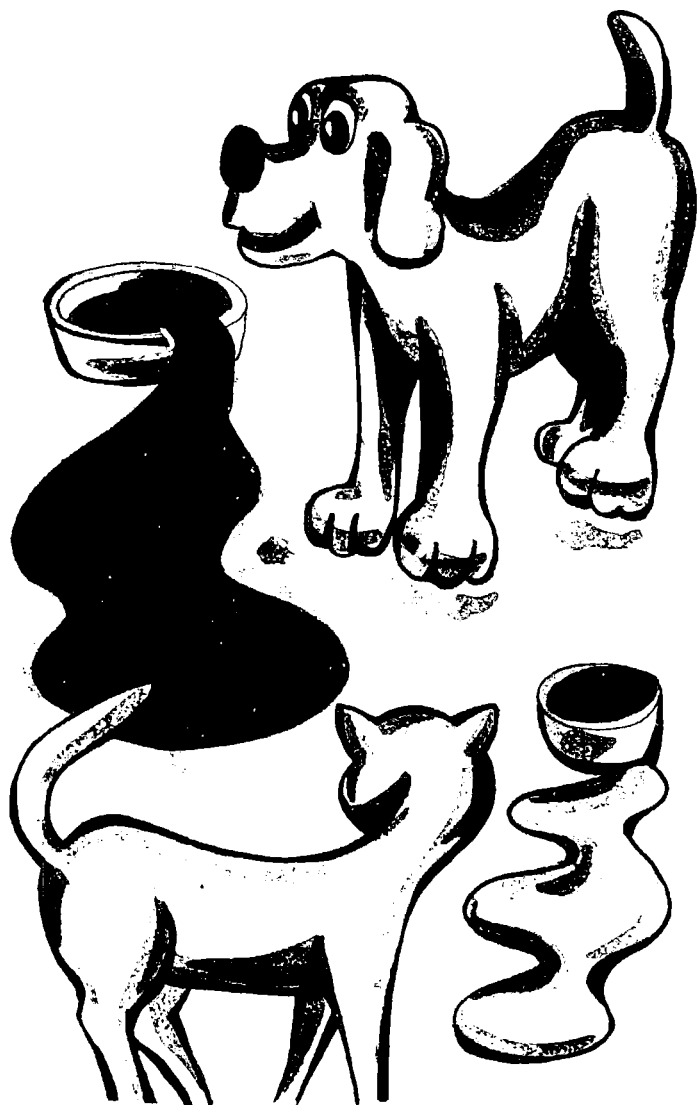
הִיא הִתְיַשְׁבָּה עַל כִּסֵּא מוֹל הָרָאִי וְשִׁלְגִי הִתְכַּבְּרָבַל
מִתַּחַת לְכִסֵּא וַחֲכָה בְּשִׁקָּט עַד שֶׁהַסִּפְרִית תִּגְמַר לְסַפֵּר
אֶת דָּלְיָה.

פִּתְאֹם נִכְנְסָה לַמִּסְפָּרָה יִלְדָה וּבִידֶיהָ חֲתָלְתוּלָה.

“מַה זֶה כָּאן, בְּנֵי-חַיִּוֹת?” קָרָאָה לְעַבְרָה הַסִּפְרִית.

“בָּאֲתִי רַק לְהִזְמִין תּוֹר לְאִמָּא שְׁלִי, וּמִיָּצִי לֹא רָצְתָה
לְהִשָּׂאֵר לְבִדָּה בַּבֵּית”, הִתְנַצְּלָה הַיִּלְדָּה.

הִיא לְטִפָּה אֶת הַחֲתָלְתוּלָה, אוּלָם לְפִתַע הִשְׁתַּחֲרָרָה
מִיָּצִי מִיְדֶיהָ וְקִפְצָה עַל הָרִצְפָּה.

כַּחץ מִקִּשֶׁת זֶנֶק שְׁלֹגִי מִתַּחַת לַכֶּסֶּא וַרֵץ לְעֶבֶר
הַחֲתוּלָה.

זוֹ נִבְהֶלָה וְקִפְצָה עַל הַשֵּׁלֶחַן.

שְׁלֹגִי הִתְקַרֵּב לַשֵּׁלֶחַן וּפָתַח בְּנִבְיחוֹת.

הַחֲתוּלָה קִמְרָה אֶת גְּבֻהָ, נִרְמָעָה לְאַחֹר וְהִחֲלָה
לְסַגֵּת. פֶּתָאם נִתְקַלָּה בַּצְלוּחִית עִם צִבְע שְׁחֹר שְׁעֻמָּדָה
עַל הַשֵּׁלֶחַן. הַצְלוּחִית נִפְלָה יָשָׁר עַל שְׁלֹגִי, הִצְבַּע בְּשִׁפּוֹךְ
עָלָיו וְהַצְלוּחִית הִתְגַּלְגְּלָה עַל הָאָרֶץ וְנִשְׁבְּרָה לְרִסְסִים.
רָגַע קָל עָמַד שְׁלֹגִי בְדָהֶם, לְאַחֵר מִכֵּן הִחַל לְנַעַר
אֶת הִצְבָּע מִגִּבּוֹ וְהִתִּיז טְפוֹת צִבְע עַל חִלּוּקָה הַלְבֵן שֶׁל
הַסְּפָרִית.

"רְאֵי מָה עוֹלִל הַכֶּלֶב הַמִּנְמָס שָׁלָךְ!" רָגְזָה הַסְּפָרִית.
"סְלִיחָה", אָמְרָה דְּלִיָּה, "אֲבָל בְּכָל אֲשֶׁמָּה הַחֲתוּלָה".
שְׁלֹגִי עָמַד מִבְּלָבָל, פָּרוֹתוֹ הַלְבֵנָה מְכֻסָּה כְּתָמִים
שְׁחֹרִים וְהוּא נִרְאָה מְשַׁעֲשַׁע מְאֹד. דְּלִיָּה לֹא יָכְלָה
לְהִתְאַפֵּק וּפָרְצָה בַּצְחוֹק:

"שְׁלֹגִי, מָה זֶה, בָּאתָ לְמִסְפָּרָה לְצַבֵּעַ אֶת שְׁעֻרֹתַי?"

הַסְּפָרִית טוֹבֶת הֵלֵב נִרְגָּעָה וְצִחְקָה אָף הִיא.

"אֵיךְ אֶפְשָׁר לְנִקּוֹת אֶת כְּתָמֵי הִצְבָּע הָאֵלֶּה?"

שָׂאלָה דְּלִיָּה.

"אֲנִי מְצַטְעֶרֶת, אֲבָל זֶהוּ צִבְע מְשֻׁבָּח וְאֶפְלוּ אִם

תִּרְחֲצִי אֶת הַכֶּלֶב כָּל הַיּוֹם – הַכְּתָמִים יִשָּׁאָרוּ".

"אז מה עושים? כיצד אֶחָזֵר הַבֵּיתָה עִם כָּלֵב מִנָּמֵר
 שָׁפֹזָה?" הִיתָה דְּלִיָּה אוֹבֶדֶת יַעֲצוֹת.
 הַסַּפְרִית הִרְהָרָה רָגַע קָל וּלְבָסוֹף אָמְרָה:
 "אַתָּ יוֹדַעַת מָה? אֲנִי מוֹכֶנֶה לְסַפֵּר אוֹתוֹ. זֹאת אוֹמְרֶת—
 אֶגְזֹז אֶת כָּל הַתְּלָתִים שֶׁהֶצַטְבְּעוּ."
 "רַעֲיוֹן מֵצִין!" הִסְכִּימָה דְּלִיָּה.

הַסַּפְרִית הוֹשִׁיבָה אֶת שְׁלִגִי עַל כִּסֵּא מוֹל הָרָאִי,
 קִשְׁרָה סָנַר סְבִיב צִוָּאָרוֹ וְהַחֲלָה לְסַפְרוֹ.
 שְׁלִגִי יָשָׁב בְּשֶׁקֶט וְהַבֵּית בְּכָלֵב הַיּוֹשֵׁב מוֹלֹ בְּרָאִי...
 לְאַחַר שֶׁהַסַּפְרִית סִימָה לְסַפְרוֹ אָמְרָה דְּלִיָּה:
 "אֵין דְּבָר, שְׁלִגִי. אַתָּה רוֹאָה, לֹא הַפְסַדְתָּ מִכָּל הָעֲנָן.
 לְהַפֵּךְ, בִּינָתִים זָכִיתָ לְתַסְפֶּרֶת לְכָבוֹד שֶׁבַת!"...

בְּמַגֵּרֶשׁ הַכְּדוּר רֶגֶל

"הַיּוֹם יֵשׁ לִי הַפֶּתַעַה בְּשִׁבְלֵכֶם", אָמַר אָבָא בְּסִיּוּם
אַרְחַת הַצִּהָרִים.

דְּלִיָּה וְחֲנָן הִפְנוּ לְעֶבְרוֹ מִבָּטִים סִקְרָנִיִּים:
— מָה?

"נִחְשׂוּ. זֶה מִתְחִיל בָּאוֹת כֶּךָ וּמִסְתִּים בְּסִמָּךְ".

"כְּרִטִים!" קָרָא חֲנָן!

"נִחְשֶׁת יָפָה. אֲבָל אֵיזָה כְּרִטִים?"

"עֲכָשׁוּ הַתּוֹר שֶׁלָּךְ לְנִחְשׁ, דְּלִיָּה!" אָמַר חֲנָן.

"כְּרִטִים לְקוֹלְנוֹעַ". נִסְתָּה דְּלִיָּה.

— לֹא.

"כְּרִטִים לְנִסְיָעָה בְּאוֹטוֹבוֹס".

"מָה פֶּתָאֵם?" אָמַר חֲנָן, "זֹאת לֹא הַפֶּתַעַה".

"רִגָּע, אוֹלֵי כְּרִטִים לְנִסְיָעָה בְּרִכְבֶּת?"

— לֹא.

"אֲזוּ תִפְסִיק לְמַתַּח אוֹתָנוּ, אָבָא, וְתִגְלֶה לָנוּ כְּבָר!"

"טוֹב. יֵשׁ לִי כְּרִטִיסִים לְמִשְׁחָק כְּדוּרְגָל בֵּין "מַכְבִּי"

תִּל-אֲבִיב וְהַ"פּוֹעֵל" פֶּתַח-תְּקוּהָ.

"הֵידִיד!" הִרְיַע חֲנָן, "מִתִּי מִתְחִיל הַמִּשְׁחָק?"

"הַיּוֹם בְּשָׁלֹשׁ אַחֲרֵי הַצִּהָרִים".

הילדים קמו ממקומם ואבא הושיט להם את
הכרטיסים.

"תודה רבה, אבא!" אמרו בשמחה.
"אתם רוצים שאסיע אתכם עד תחנת האוטובוסים?"
שאל.

"לא, אין צורך. זה לא רחוק מכאן. גלף ברגל."
הם יצאו מהבית והנה גלו כי שלגי הולך אחריהם.
"חזור הביתה!" גער בו חנן.
אולם שלגי שלח לעבר דליה מבט מתחנן.
"אין דבר!" אמרה דליה לאחיה, "שיראה פעם
משחק כדורגל. מה אכפת לה?"
דליה וחנן הגיעו באוטובוס לאצטדיון והתישבו
במקומותיהם.

לאחר עשר דקות היו כל המקומות ביציעים תפוסים.
בשעה שלש בדיוק החל המשחק.
תחלה תקף "מכבי" תל-אביב את שער "הפועל"
במרץ רב. מאבק רב-מתח התנהל ליד השער של
"הפועל", אולם שחקני "מכבי" לא הצליחו להבקיע
שער, בגלל השוער המצין של נבחרת "הפועל".
המחצית הראשונה הסתיימה בתיקו, אפס-אפס.
במחצית השנייה התחילו חלוצי "הפועל" לתקף את
"מכבי".

החלויץ המרפוי בעט בכל כח בכדור ו - הכדור עף
ונכנס לשער.

"גול, גול!" הריע הקהל הנלהב.

הכדור חזר שוב למגרש.

אחד משחקני "מכבי" זנק לעבר הכדור והתנגש
בשחקן ה"פועל".

השחקן התכופף ובצל כרחו נגע בכדור בידו.
שריקה חדה של השופט הפסיקה את מהלך המשחק.
"מפת ענשין!" פסק השופט.

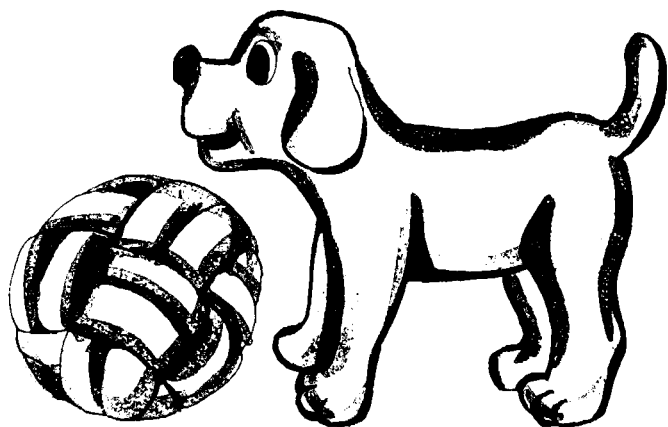
השחקן הניח את הכדור על נקדה לבנה במרחק
אחד-עשר מטרים משער "מכבי" והתכונן לבעט. ואז
קרה משהו בלתי-צפוי:

שלגי, שעקב כל העת בערנות אחרי המשחק, נתקף
פתאום בחסר-מנוחה. כשראה את הכדור על המגרש,
עבר מתחת לגדר, רץ ישר למגרש - וזנק לעבר
הכדור.

הכדור החל להתגלגל ונעצר כמה מטרים מן השער.
מיד קמה מהומה בין הספסלים:

"מה זה? של מי הכלבלב? מדוע מפריעים למשחק?"
אולם שלגי רצה להשתעשע ובעט בכדור ברגלו
הימנית.

הכדור נכנס ישר לשער.

"הידד, גול, גול!" קראו מכל עבר.
שלגי זכה במחיאות-כפיים סוערות.
"ראיתם? כלבלב משחק כדורגל!" נשמעו קריאות
הפתעה, "זהו שחקן מבטן ומלדה! למי שיך הכלבלב?"
דליה וחנן, שהיו מפתעים מזריזותו של שלגי, ירדו
למגרש ונטלו את כלבלבם. דליה החזיקה אותו בידיה
ולטפה אותו.

"ובכן, שלגי, לא בישת אותנו". אמר חנן.
ודליה צחקת: "לאיזו נבחרת לרשם אותה?"
"אני חושב", הוסיף חנן, "שכדאי לו להתמודד
בתחרות כדורגל בינלאומית..."

שְׁלִגִי בַּמוֹסָף

יום אחד טילו דְּלִיָּה וְחֲנַן בְּרָחוּב וְשִׁלְגִי הוֹלֵךְ
בְּעֶקְבוֹתֵיהֶם.

הֵם עָבְרוּ כְּמֵה רְחוּבוֹת, וּפְתָאם עָצַר חֲנַן לֵיד מוֹסָף.
"פֹּה עוֹבֵד גִּיּוֹרָא, הַחֲבֵר שְׁלִי". אָמַר, "בּוֹאִי, דְּלִיָּה,
נִכְנֵס לומר לוֹ שְׁלוֹם".

בַּמוֹסָף שָׁרְרָה אֶפְלָה. רַק בְּפִנֵּה אַחַת דָּלַק אֹור.
שָׁם עָמַד גִּיּוֹרָא לֵיד מְכוֹנִית וְנָקָה אוֹתָהּ בְּמִטְלִית.
שְׁרוּוֹלֵי חִלְצָתוֹ הִכְחִלָה הָיו מִפְּשָׁלִים, בְּלוּרִיתוֹ הַחוּמָה
שְׁמוּטָה עַל מִצְחוֹ.

שְׁלִגִי הִחֵל לְהִסְתוֹבֵב בַּמוֹסָף וְנִתְקַל בְּפַחִית מְלֵאָה
גָּרִיז.

הוא הִכְנִיס אֶת רֹאשׁוֹ לְתוֹךְ הַפַּחִית וְהִגְרִיז גִּדְּבָק
לְקֻצָּה אָפוֹ. עֲתָה נִסָּה לְנִקּוֹת אֶת אָפוֹ בְּשֵׁתִי רִגְלָיו
הַקָּדְמִיּוֹת, וְגַם הֵן הִתְלַכְּלוּ.

אותוֹ רָגַע עָמְדוֹ הַיְדִידִים לֵיד הַמְכוֹנִית וְשׁוֹחֲחוּ.

"שְׁלוֹם, גִּיּוֹרָא, מַה נִּשְׁמָע?"

"אַתָּה רוֹאָה – עוֹבְדִים!"

"וְאֵיךְ אַתָּה מִצְלִית בְּעִבּוּדָה?"

גִּיּוֹרָא פָּתַח אֶת דָּלֶת הַמְכוֹנִית וְאָמַר בְּגִּבְעָה:

"הבט, זה נקי, מה?"

המכוננית הבדיקה בנקיונה, שמשותיה בוצצו.

"יפיו!" אמר חנן בהתפעלות.

ברגע שראה שלגי את הדלת הפתוחה – קפץ באין רואים לתוך המכוננית והסתתר מתחת לאחד המושבים. גיורא סגר את הדלתות ושלגי נשאר בתוך המכוננית. לאחר שעה קלה נכנס בעל המכוננית למוסך. הוא שלם את דמי הרחצה, נכנס למכוננית ויצא לדרכו.

חנן הוסיף לשוחח עם גיורא, ופתאם נזכרה דליה בשלגי.

"איפה מסתובב השוכב הקטן?" שאלה.

היא החלה לחפשו, קראה בשמו, אולם שלגי לא נמצא בשום מקום.

"אולי נמאס לו לחכות לנו במוסך והוא יצא החוצה?" נחש חנן.

הילדים יצאו מן המוסך, אולם שלגי לא נראה בשום מקום. נעלם ואיננו.

"אני חושב שהוא חזר הביתה לבדו". אמר חנן. "הרי הוא יודע את הדרך. בואי, דליה, נחזור גם אנחנו".

בינתיים נסע שלגי במכוננית עם האיש הזר. הוא עבר כמה רחובות ועצר ליד קיוסק, כדי לקנות עתון.

אז יצא שלגי ממחבואו והחל מציץ החוצה מבעד לחלונות המכונית.

הוא נשען ברגליו הקדמיות על השמשה והכתים אותה בגריו.

משראה כי האיש חוזר התחבא שוב והלה לא הבחין בו.

הנהג התישב ליד ההגה ורצה להתניע את המכונית. לפתע גלה במראה שהשמשות מלכלכות.

"איזה פרחח הספיק ללכלך את השמשות?" תמה. הוא יצא מן המכונית והחל לנגב את השמשות במטלית.

"לא, זה מלכלך מבפנים! לא נקו לי את המכונית כראוי", אמר בכעס.

הוא חזר למוסד ופנה לגיורא: "פכה מנקים מכונית?" קרא בכעס, "הבט בשמשות המלכלכות!" גיורא נדהם.

"אינני מבין", מלמל, "הרי כשיצאת מכאן הן הבריקו כמו מראה חדשה".

"אל תספר לי מעשיות!" רגז האיש, "נקה אותן מהר. אין לי פנאי!"

באין ברירה פתח גיורא את דלת המכונית, ופתע — מה זה?

שְׁלֹגִי קָפֵץ מִתּוֹכָהּ כְּשֶׁאָפוּ מְרוּחַ בְּגֵרִיו.
 "עֲכָשׂוּ אֲנִי מִבֵּין", צָחַק גִּיּוֹרָא, הִנֵּה הַתַּעֲלוּלָן שֶׁלְכָל־
 אֶת הַשְּׂמֻשָּׁה. הַתַּבִּישׁ לָהּ, שְׁלֹגִי, מִחֲפָשִׁים אַחֲרֶיהָ."
 בַּעַל הַמְּכֻנִּית בָּא בְּמִבּוֹכָה "אֲנִי מְצֻטָּעַר שֶׁנַּעֲרַמְתִּי
 בָּךְ", הַתִּנְצֵל, "אֵינֶךָ אִשָּׁם כָּלֵל. בְּכָל אִשָּׁם הַכֹּלִבֵּלֵב
 הַזֶּה. שֶׁל מִי הוּא?"
 כְּשֶׁחֲזְרוּ דְּלִיָּה וְחֲנָן הַבֵּיתָה וְלֹא מָצְאוּ אֶת שְׁלֹגִי,
 הִחְלִיטוּ לַחֲזֹר לְמוֹסָף.
 שֵׁם חֲכָתָה לָהֶם הַהִפְתָּעָה.
 גִּיּוֹרָא סִפֵּר לָהֶם מָה עוֹלֵל שְׁלֹגִי וְהִנֵּהג הַזֶּהִיר אוֹתָם
 כִּי יִשְׁגִּיחוּ עַל כָּלָבָם.
 בֵּינֵתִים הַסִּפִּיק גִּיּוֹרָא לְנִקּוֹת שְׁנִית אֶת שְׂמֻשׁוֹת
 הַמְּכֻנִּית.
 הִנֵּהג הַזֶּה לּוֹ, הַעֲנִיק לּוֹ חֲמֵשׁ לִירוֹת וַיֵּצֵא שׁוֹב
 לְדֶרֶכוֹ.
 דְּלִיָּה לָקְחָה אֶת שְׁלֹגִי בִּידֶיהָ, נִגְבָּה בְּמִטְלִית אֶת אָפוֹ
 וַרְגָּלָיו וַאֲמָרָה:
 "נוֹ, שׁוֹכֵב, הִיָּה לָךְ מִזֵּל שְׁהֲטִיּוֹל בְּמִכְוִנִית הַסִּתִּים כָּךְ.
 יִכְלַת לָלֶכֶת לְאַבוּד וְלֹא לְמָצֵא אוֹתָנוּ. אַךְ הַעֲנֵשׁ מִחֲכָה
 לָךְ בְּבֵית. עוֹד הַיּוֹם נִרְחֵץ אוֹתָךְ בְּאַמְבָּט!"

נוסע ללא כרטיס...

בשעה חמש אחרי הצהרים הלכו דליה וחנן לתחנת-
האוטובוסים, ללוות את ידידם רמי, שנסע להתארח
אצל קרוביו בחדרה.

שלגי הלך עמם.

משהגיעו לתחנה קנה רמי כרטיס בקפה והתישב
להמתין לאוטובוס.

דליה וחנן שוחחו עמו ושלגי הסתובב על-ידם.

בתחנה היתה תנועה גדולה והמלה רבה. הנה הגיע
אוטובוס אחד.

נוסעים יצאו ממנו ואחרים נכנסו לתוכו.

במרחק-מה עמדה אשה, שאחזה רצועה ואליה
קשורה כלבה יפה.

שלגי התקרב אל הכלבה.

השנים עשו ביניהם הפרות והחלו לרחרח זה את זה.

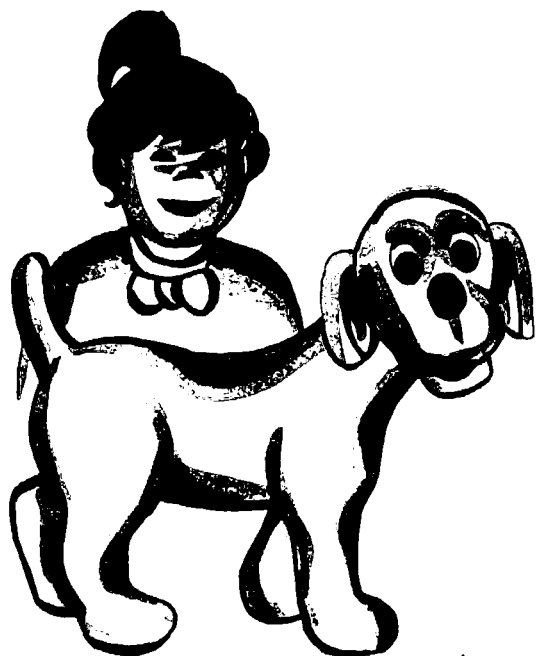
האוטובוס הגיע, האשה החלה למשוך ברצועה

ולהאיץ בכלבה: "בואי, בלה, הכנסי לאוטובוס!"

האשה עלתה במדרגות, נכנסה לאוטובוס ומשכה

אחריה את כלבתה.

שלגי הלך בעקבותיה ועלה אף הוא לאוטובוס.

לְאַחַר רִגְעַ הַתְּמַלָּא הָאוֹטוֹבוֹס וַיֵּצֵא לְדֶרֶכּוֹ.
שְׁלֵגִי הוֹסִיף לְחֹזֵר אַחֲרֵי הַכִּלְכָּה וְלֹא יָדַע כִּי הוּא
מִתְרַחֵק מִן הַתַּחֲנָה.

בֵּינָתִים הִגִּיעַ גַּם הָאוֹטוֹבוֹס לַחֲדָרָה וְרָמִי עָלָה עָלָיו.
דָּלְיָה וְחֲנָן נִפְרְדוּ מִמֶּנּוּ וּבִקְשׁוּ לְחֹזֵר הַבֵּיתָה, וְאִזּוֹ
נִזְכְּרוּ בְּשִׁלְגִי: אֵיפֹה הוּא? שָׁעָה אַרְכָּה חִפְשׁוּ אוֹתוֹ,
קָרְאוּ בְּשִׁמוֹ – וְלֹשׁוֹא. הַכֶּלֶב אֵינָנּוּ.

"עֵסֶק בִּישׁוּ!" אָמַר חֲנָן, "יֵשׁ כָּאֵן אֶלְפִי אֲנָשִׁים. כִּי־צַד
נִצְלִיחַ לְמִצָּא אוֹתוֹ?"

הֵם הִסְתוֹבְבוּ בֵּין הָאֲנָשִׁים הָרַבִּים, נִגָּשׁוּ לְכָל רָצִיף,
אוּלָם שְׁלֵגִי נִעְלָם...

הַיִּלָּדִים הָיוּ עֲצוּבִים; מִי יוֹדֵעַ אִם יִצְלִיחוּ לְמִצָּא אֶת
כָּל־כִּלְכֶּם וְאִם יִרְאוּהוּ שׁוֹב?
לְבִסּוֹף אָמַר חֲנָן:

"בּוֹאִי, דָּלְיָה, נִחְזֹר הַבֵּיתָה וְנִסְפֹר לְאַבָּא מַה קָּרָה
לְשִׁלְגִי. הוּא וְדַאִי יָדַע מַה לַּעֲשׂוֹת בְּמִקְרָה כְּזֹה."

בֵּינָתִים נִסַּע שְׁלֵגִי בָאוֹטוֹבוֹס וְהִתְרַחֵק יוֹתֵר וְיוֹתֵר.
בַּתַּחֲנָה הַקְּרוֹבָה עָצַר הַנֶּהָג. כְּמָה אֲנָשִׁים יָרְדוּ
וּשְׁלֵגִי אִתָּם.

אוּלָם כַּאֲשֶׁר רָאָה שְׁלֵגִי שְׂאֲנָשִׁים עוֹלִים בַּדֶּלֶת
הָאַחֲרִית, עָלָה אִתָּם שׁוֹב.

וְכֵן עָשָׂה בְּכָל תַּחֲנָה וְתַחֲנָה.

בְּאַחַת הַתַּחֲנוּנוֹת עָלָה כְּרִטְיוֹן לְאוֹטוֹבוֹס. הוּא בִּדֵּק
אֶת כְּרִטְיוֹ הַנוֹסְעִים, וּכְשֶׁרָאָה אֶת שְׁלֹגִי שָׂאֵל: "לְמִי
שִׁיךְ הַכֶּלֶב לָב הַזֶּה?"

אִישׁ לֹא יָדַע לַעֲנוֹת לוֹ.

"אִם כֵּן," אָמַר הַכְּרִטְיוֹן בְּחִיוֹךְ, "זֶה נוֹסֵעַ לֹא
כְּרִטִּים וְאֲנִי חַיֵּב לְהוֹרִידוֹ מֵהָאוֹטוֹבוֹס."
בַּתַּחֲנוּנָה הַבָּאָה הוֹרֵד שְׁלֹגִי וְנִמְסַר לְיַדֵּי שׁוֹמֵר הַתַּחֲנוּנָה.

דָּלְיָה וְחֲנָן הִגִּיעוּ הַבֵּיתָה וְסִפְרוּ לְאַבְיָהֶם כִּי שְׁלֹגִי
הָלַךְ לְאַבוֹד.

אָבֹא הִחֵל לַחְקֹר אֶת הַיְלָדִים כִּי־צַד קָרָה הַדְּבָר,
וּכְשֶׁנִּדְּעָה לוֹ כִּי לָקְחוּ אֶת שְׁלֹגִי לְתַחֲנוּת הָאוֹטוֹבוֹסִים,
הִחֲלִית מִיד לְטַלֵּף לַמְּנַהֵל הַתַּחֲנוּנָה.

הַתְּשׁוּבָה הִיָּתָה: "אֲצַלְנוּ לֹא נִמְצָא כָּל כֶּלֶב לָב;
אוּלָּם יִתְכַּן מָאֵד שֶׁהַכֶּלֶב הִגִּיעַ בְּדֶרֶךְ כָּל שְׂהִיא
לְתַחֲנוּת אַחֶרֶת. אֲנִי מוֹכֵן לְמִסַּר הוֹדָעָה לַתַּחֲנוּנוֹת הָאַחֲרוֹת
מִסַּר לִי, בְּבִקְשָׁה, אֶת מִסְפֵּר הַטֵּלְפוֹן שֶׁלָּהּ וְאִם
הַכֶּלֶב לָב יִמְצָא – תִּקְבֹּל מִיד צִלְצוֹל".

אָבֹא הוֹדָה לַמְּנַהֵל וְהִנִּיחַ אֶת הַשְּׁפוֹפֶרֶת.

דָּלְיָה וְחֲנָן הִעֲצוּבִים צִפוּ בְּקֶצֶר-רוּחַ לְצִלְצוֹל
הַטֵּלְפוֹן.

פֶּתָאם נִשְׁמַע צִלְצוֹל. אוּלֵי מוֹדִיעִים מַשְׁהוּ עַל שְׁלֹגִי?

אָבא הרים אַת השפּופֿרֶת, דְּלִיָּה וְחֲנָן הִתְקַרְבוּ אֵלָיו
וְהִקְשִׁיבוּ בְּמִתְיָחוּת.

מַעֲבֵרוּ הַשָּׁנִי שֶׁל הַקוּ נִשְׁמַע קוֹל:

"נִמְצָא אֶצְלָנוּ כָּל־כֶּלֶב קָטָן, לָבֵן. הָאֵם זֶהוּ הַכֶּלֶב
שְׁאֵתָם מִחִפְּשִׁים אַחֲרָיו?"

"כֵּן, כֵּן!" קָרְאוּ דְּלִיָּה וְחֲנָן בְּהִתְרַגְּשׁוּת.

"שֶׁקֶט, תָּנוּ לִי לַעֲנוּת", אָמַר לָהֶם אָבא. הוּא הָאֲזִין
רָגַע קָל וּלְבַסּוֹף אָמַר בְּבִטְחוֹן:

"תֹּאוּר הַכֶּלֶב מֵתָאִים. אֲנַחְנוּ בָּאִים לְקַחְתּוֹ".

לְאַחַר מַחְצִית הַדָּקָה יָצְאוּ אָבא וְהַיְלָדִים אֶל הַתַּחְנָה,
כְּדֵי לְהַחֲזִיר אֶת שְׁלֹגִי הַשׁוֹכֵב.

אִין לְתֹאֵר אֶת הַהִתְרַגְּשׁוּת וְהַשְׁמָחָה שֶׁתִּקְפָּה אֶת שְׁלֹגִי,
הַנוֹסֵעַ-לֹא-כַרְטִיס, בְּשׁוּבוֹ הַבֵּיתָה.

"נוֹ, שְׁלֹגִי", חִיכָה דְּלִיָּה, "הָאֵם לֹא יָדַעְתָּ שְׁצָרִיךְ
לְקַנּוֹת כַּרְטִיס בַּעֲת הַעֲלִיָּה לְאוֹטוֹבּוּס? אַחֲרַת אִפְשָׁר
לְהַגִּיעַ מִי־יּוֹדֵעַ-לָאן"...

שְׁלֹגִי כִשְׁכַּשׁ בּוֹזָבּוּ הַלָּבָן וַעֲנָה: "הִב־הִב־הִב"...

שְׁלֹגִי מְסִיר בַּמָּלּוֹן

"מָחָר אָנִי נוֹסֵעַ לְתֵל-אָבִיב", אָמַר אָבָא, "אִם תִּרְצוּ – תּוּכְלוּ לְהַצְטָרֵף אֵלַי".

"הִידֵד!" קָרָאוּ דָלִיָּה וְחֲנָן, "וְדַאי שְׁאַנְחֲנוּ רוּצִים!"
לְמַחֲרָת בִּבְקָר יֵצְאוּ הַיְלָדִים עִם אָבִיהֶם לַדֶּרֶךְ,
וּכְמוֹ תְּמִיד, גַּם שְׁלֹגִי נָלוּה אֲלֵיהֶם.

כַּאֲשֶׁר הִגִּיעוּ לְתֵל-אָבִיב, נִכְנסוּ עִם אָבָא לְבֵית-
מָלוֹן, שָׁם הָיְתָה לוֹ פְּגִישָׁה עִם אָדוֹן אֶחָד.

הָיָה זֶה בֵּית-מָלוֹן גָּדוֹל וּמְפָאָר.

הֵם עָלוּ בַּמְדַּרְגּוֹת-שֵׁשׁ שְׁחוּרוֹת וּכְשֶׁדָּחְפוּ אֶת דָּלֶת
הַזְּכוּכִית הִרְחָבָה, מָצְאוּ אֶת עֶצְמָם בְּחֶדֶר עֲנָקִי,
שֶׁתְּקַרְתּוֹ מְקַמֶּרֶת וּגְבוּהָהּ מְאֹד.

מִצְדּוֹ הָאֶחָד שֶׁל הָאוֹלָם הָיוּ אֲשַׁנְבִּים, תְּאִי-טֵלְפוֹן
וּמִשְׁרָדִים; מִצְדּוֹ הַשְּׁנִי הוּבִילָה דָּלֶת לְאוֹלָם רָחֵב יָדִים
נוֹסֵף, שֶׁקִּירוֹתָיו מְקֻשָּׁטִים בְּתַמּוּנוֹת-שָׁמַן גְּדוֹלוֹת.

בַּפְּנוֹת עֲמְדוֹ סִפּוֹת וְכִרְסוֹת עֲשׂוֹיֹת קְטִיפָה כְּחֻלָּה,
וְעַל-יָדָם – שֶׁלַחֲנוֹת נְמוּכִים, וְעַלֵּיהֶם אֲגָרְטִלִּים, פָּרָחִים
וּמְאֻפְרוֹת.

בְּאַמְצֵעַ הָאוֹלָם נִמְצָא מִשְׁטַח אֲדָמָה, וּבוֹ צִמְחִים רַבִּים.
"הִבִּיטוּ! קִרְאָה דְּלִיָּה: "כֹּאן צִמְחִים עֲצִים בְּתוֹךְ
הָאוֹלָם!"

"וְכֹאן יֵשׁ קִיר מְאֻבָּנִים וְצִדְפִּים", הִצְבִּיעַ חֲנָן.
הַיִּלָּדִים הִמְשִׁיכוּ בְּסִיּוּרָם וּנְכֻסּוֹ לַפְּרוֹזְדוֹר אַרְבֶּ.
בְּשָׁנֵי צִדֵּי הַפְּרוֹזְדוֹר הָיוּ שׁוּרוֹת שֶׁל חִלּוֹנוֹת רֶאָה.
הָיוּ שֵׁם חֲנִיּוֹת לְבָגָדִים, נְעָלִים, צַעֲצוּעִים, מְזָכְרוֹת
וְעוֹד.

שְׁלֵגֵי הַלֵּךְ אַחֲרֵי הַיִּלָּדִים; אוֹלָם כֶּאֱשֶׁר נַעֲצָרָה דְּלִיָּה
לְיָד אֶחָד מִחִלּוֹנוֹת-הַרְאָה וְלֹא זָוָה מִמֶּנּוּ, פָּקְעָה
סִבְלָנוּתוֹ שֶׁל הַכֶּלֶבֶלֶב וְהוּא הִחְלִיט לְהִמְשִׁיךְ בְּסִיּוֹר
לְבָדּוֹ.

רָגַע קֵט הַלֵּךְ לוֹ לְבָדּוֹ, וּפִתְאֻם עָצַר לְיָד הַמַּעֲלִיּוֹת.
מִדֵּי רָגַע נִפְתַּחְהָ דָלֶת הַמַּעֲלִיּוֹת וְקִלְטָהּ וּפִלְטָהּ אֲנָשִׁים.
לְיָד הַמַּעֲלִיּוֹת הִרְאִישִׁית פָּעֵלָה גַם מַעֲלִיּוֹת לִשְׁרוּתִים.
וְהִנֵּה רוֹאֶה שְׁלֵגִי – דָלֶת הַמַּעֲלִיּוֹת לִשְׁרוּתִים נִפְתַּחַת
וְחִדְרָנִית עִם עֲרֻמַּת סְדִינִים מְגֻהָצִים נִכְנָסֶת לְחוֹכָה.

שְׁלֵגִי נִתְמַלֵּא סִקְרָנוֹת וְהוּא נִכְנָס אַחֲרֶיהָ לַמַּעֲלִיּוֹת.
הַחִדְרָנִית לִחְצָה עַל כִּפְתּוֹר מִסְפָּר 3 וְהַמַּעֲלִיּוֹת
הִחֲלָה לְהִתְרוֹמֵם.

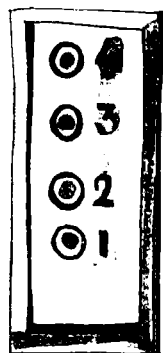
בְּקוֹמָה הַשְּׁלִישִׁית עָצָרָה הַמַּעֲלִיּוֹת, הִדָּלֶת נִפְתַּחְהָ
וְהַחִדְרָנִית יָצְאָה.

אולם שלגי לא הספיק לצאת מן המעלית ונשארו כלוא בתוכה.

פתע הרגיש שלגי שהמעלית יורדת. שוב נכנס מִיִּשְׁהוּ לתוכה ושלגי נוסע למעלה ושוב יורד למטה. לבסוף עצרה המעלית בקומת הקרקע והדלתות לא נפתחו עוד.

שעה ארוכה ישב שלגי כלוא בתוך המעלית החשוכה והיה עצוב מאוד.

בינתיים הרגישו הילדים בהעדרו והחלו לחפשו. היכן הוא השוכב? איפה הוא מסתתר? אולי כאן? אולי שם? אך שלגי נעלם ואיננו. התעצבו הילדים אל לבם: שלגי שלנו הלך לאבוד! אבל אבא, ששים את פגישתו, נסה להרגיעם:

"אני בטוח שהוא לא עזב את המלון, וודאי שנמצא אותו עוד מעט".

אבא החל לשאל את המלצרים ויותר עובדי המלון אם ראו כלבלב לבן, אך הכל ענו בשלילה. לבסוף פגשו בחדרנית, שספרה להם כי ראתה כלבלב לבן במעלית השרותים.

אבא קרב בצעדים מהירים למעלית, לחץ על כפתור, נירה אדמה ועירה גדלקה ודלת המעלית נפתחה לרוחה.

לשמחתם הרבה של הילדים נתגלה לעיניהם שלגי, שהתכרבל בפנה ונראה מסכן מאד.

כאשר ראה שלגי את דליה וחנן, התפרץ מתוך המעלית והחל לרקד ולנער סביבם ולגבב ברב שמחה. הילדים לטפו אותו:

"שלגי המסכן", אמר חנן, "נלכדת במעלית כצפור בכלוב, מה?"

ודליה התלוצצה, כדרכה:
"נו, שלגי, איך נהנית מהסיור במלון? כיצד הרגשת בתוך המעלית המעופפת?"

ואבא הוסיף מוסר-השכל:
"אתה רואה, שלגי? לא תמיד כדאי להיות סקרן!..."

שְׁלֵגִי הַצִּנְחָן...

"אָבא", אָמַר חֲנָן יוֹם אֶחָד, "עוֹד מַעַט יִסְתִּים הַחֶפֶשׁ
הַגָּדוֹל. מָה עִם הַטִּיּוֹל לְאִילַת שְׁהַבְטַחְתָּ לָנוּ?"
"לְאִילַת כֹּדַאי לְצֹאת בְּטִיּוֹל מֵאַרְגָּן בְּלוֹיֵת מִדְּרִיךְ",
עָנָה אָבא, "כִּי אֲזִי תִקְבְּלוּ הַסֵּבֵר מְלֹא בְמִשְׁךְ כָּל
הַנְּסִיעָה".

"נְסִיעָה עִם מִדְּרִיךְ, – זֶה נִפְלְאוּ!" קָרָאָה דָּלִיָּה,
"מִתִּי יִשְׁנִם טִיּוֹלִים כָּאֵלֶּה?"
"יֵשׁ לָכֶם מִזֵּל. מִחֲרָתִים יוֹצֵא טִיּוֹל לְדָרוֹם. תּוֹכְלוּ
לְהִצְטָרֵף, אֲדַאֵג לְמִקְוֹמוֹת עֲבוּרָכֶם".
"יִפִּי! אִמָּא'לֶה תְּכִינִי לָנוּ, בְּבִקְשָׁה, אֵת כָּל הַדְּבָרִים
הַנְּחוּצִים לְדֶרֶךְ, טוֹב?"
הִפְקָר הַמִּיחָל הִגִּיעַ.

דָּלִיָּה וְחֲנָן, מְצִידִים בְּתַרְמִיל־יָגֵב וּמִימִיּוֹת וְחִבּוּשִׁים
כּוֹבְעִים רַחְבֵּי שׁוּלִים, נִכְנְסוּ לְאוֹטוֹבוּס – וְשִׁלְגִי אִתָּם.
תַּחֲלָה סָרְבוּ הַיְלָדִים לָקַחַת אִתָּם אֵת שִׁלְגִי:
"לֵךְ, טֶפֶשׁוֹן, הַבִּיתָּה! זֶה נְסִיעָה אֲרָכָה וְקִשָּׁה".
אוּלָם כָּל הַשְּׂדוּלִים לֹא הוֹעִילוּ. שִׁלְגִי לֹא הִרְפָּה
מִהַיְלָדִים וְהֵלֵךְ בְּעֻקְבוֹתֵיהֶם לְאֵן שָׁפְנוּ.
"מָה לַעֲשׂוֹת?" אָמְרָה דָּלִיָּה, "נִקַּח אוֹתוֹ, אֲבָל נִצְטָרֵף

לשמר עליו ולתת לו הרבה לשתות. הרי בדרום הם
מאד".

האוטובוס התמלא חיש-מהר במטיילים.
הנהג התישב ליד ההגה ולידו עמד בחור צעיר –
המדריך.

"אבא בקש מן המדריך להשגיח על הילדים" ונפרד
מהם: "דרך צלחה!"
"שלום, שלום אבא ולהתראות!" נופפו הילדים
בידיהם.

סוף סוף יצא האוטובוס לדרך.
נוסעים, נוסעים, ונוסעים. הנה הוא הגב. מסביב –
רק חול וחול, ושמש לוהטת.
רוח חמה חדרה מבעד לחלונות לאוטובוס.
שלגי הוציא את לשונו והתנשם.
"הוא צמא", קרא חנן.

דליה מזגה מים לכוסית ושלגי גמע אותם במהירות.
גם דליה וחנון לגמו ממימיותיהם.
האוטובוס המשיך בדרך. נוף שומם ופראי נשקף
מבעד לחלון. גבעות-חול, מכתשים ושוב מישור של
חולות. ואחר-כך – צוקים וקופים וים המלח המעלה.
ופתע – נפלא – נראו מרבדי דשא ירקנים, עצים
מלבילים ובתים עטורי גנות פרחים.

"הַגָּעֲנוּ לְעֵין־גָּדִי!" הִכְרִיז הַמִּדְרִיךְ וְעָצַר אֶת
הָאוֹטוֹבוֹס, "כָּאן נַעֲשֶׂה הַפְּסָקָה".
הַכֹּל יָרְדוּ מִן הָאוֹטוֹבוֹס וְהִחֲלוּ לְסִיר בִּגּוֹן, בְּחֹדֶר־
הָאֵכָל וּבִסְבִּיבָה.

הַמִּדְרִיךְ הֵבִיא אֶת הַמְטִילִים לְנַחֵל־דָּוִד וְהִרְאָה לָהֶם
אֶת מַפְלַת־הַמַּיִם, שְׁמִימֵיו נִפְּלוּ בְּזֶרֶם אֲדִיר מִגִּבַּת עָצוֹם.
"כִּמָּה נִפְּלָא!" קָרְאוּ כָּל־הַתַּפְּעָלוֹת. הֵם שָׁתוּ מִיֵּם
צוֹנָנִים מִן הַמַּעַן, מְלֵאוּ שׁוֹב אֶת מִימֵיזִיתֵיהֶם וַיִּרְדּוּ
לָיִם הַמֶּלֶח. הַיָּם הִשְׁתַּרַע כְּרָאִי תָכֵל וַיִּרְדּוּם.
שְׂבִיל לָבֵן הוֹבִיל אֶל הַיָּם. חָנָן הִתְכּוֹפֶף, נָגַע בְּאַצְבָּעוֹ
בְּשְׂבִיל וְהִכְנִיס אוֹתָהּ לִפְיוֹ: מָלוּחַ!

שְׁלָגִי רָץ לַחוּף, הִרְפִּין רֹאשׁוֹ וְהִחֵל לְלַקֵּק מִן הַמַּיִם.
אוֹלָם חִישׁ מֵהָר נִרְמַע לְאַחֹר, לְקוֹל צִחוּקָם שֶׁל דָּלִיָּה
וְחָנָן וְהַמְטִילִים הָאֲחֵרִים.

"מָה, שְׁלָגִי, מִי־הַיָּם אֵינָם לְטַעֲמָהּ?" הִתְלוּצְצָה דָּלִיָּה
"וַיְמָה חֲשַׁבְתָּ, שֵׁיִם הַמֶּלֶח עָשׂוּי חֶלֶב מִתּוֹק?"
הַכֹּל הִזְדָּרְזוּ לַחֲזוֹר לָאוֹטוֹבוֹס, מִפְּנֵי הַחֵם הַכָּבֵד
שֶׁשָּׁרַר.

וְשׁוֹב נוֹסְעִים, נוֹסְעִים וְנוֹסְעִים.
לְפָנוֹת עָרַב הִגִּיעוּ הַמְטִילִים לְאֵילַת.
יִם־סוּף הָיָה רָגוּעַ וְכָחֵל, כָּאֵלּוּ מִישָׁהוּ צָבַע אוֹתוֹ
בְּכָחֵל מִיָּחָד.

על החוף עמדו רוכלים ועל דוכניהם גלויות נוף
וצדפים – מזכרות מאילת.

לאחר שסעדו את לבם יצאו לסיר בעיר וחזרו לחוף.
"כעת תראו משהו יפה במיוחד". אמר המדריך
והוביל את המטיילים לסירה עם תחתית של זכוכית.
לאחר שהתישבו הכל בסירה נדלקה בתחתית הסירה
נורת חשמל, ולהפתעתם של הילדים נראו דרך
הזכוכית יצורי ים יפים להפליא, אלמגים נהדרים
ואלפי דגים בשלל צבעים.

"נהדר!" קראה דליה בנשימה עצורה, "כמו בעולם
של אנדה!"

רק שלגי ישב לו בשקט ונראה עיף וקצת מבהל.
"מה אתה שלגי! מדוע אתה עצוב כל כך?" שאל
חנן, "תראה – הנה קבוצת דגים אדמים".

"נו, שלגי, תפס אותם!" עודדה אותו דליה.
 פתע זנק שלגי קדימה והחל לגרד ברגליו הקדמיות
 את תחתית הסירה.
 הסירה שטה הלאה והדגים נעלמו...
 "איזה דיג אתה", צחקקה דליה, "לא תפסת אף
 דג אחד"..
 אחרי שנסתים הסוּר המענין הלכו הכל למקום
 הלינה המיעד.

למחרת בערב התבשרו כלם, לשמחתם, כי יטוסו
 בחזרה במטוס, שחכה להם בשדה-התעופה של אילת.
 דליה נטלה את שלגי בידיה והכל עלו לאוירון
 והתישבו במקומותיהם.
 כל הנוסעים חגרו חגורות-בטחון. המטוס נסע לארץ
 המסלול – ופתע הרגישו הילדים שהם מעופפים באויר
 כמו הצפרים בשמים.
 הנה עובר ענן ליד החלון, והנה טסה צפור נמוך
 נמוך מתחתם.
 שלגי נמנם על ברכיה של דליה.
 האוירון, כצפור-פלדה ענקית, טס חיש מהר –
 עבר את הנגב, השפלה, חוף-הים והנה שדה-התעופה
 של תל-אביב.

האִוירֹן החל לָרֶדֶת וְנָחַת עַל הַמַּסְלֹל.
הִדְלֹת נִפְתָּחָה וְכָלֶם הִחְלוּ לָרֶדֶת בַּמַּדְרָגוֹת.
דָּלְיָה וְחֹנֶן יָצְאוּ אַחֲרוֹנִים מִן הַמָּטוֹס.
דָּלְיָה הִחְזִיקָה בִידָהּ הָאֶחָת אֶת שְׁלֹגִי וּבִידָהּ הַשֵּׁנִיָּה
כּוֹבֵעַ.

רִיחַ שׁוֹבֵבָה חֲטָפָה פֶּתָאֵם אֶת הַכּוֹבֵעַ וְהַעִיפָה אוֹתוֹ
בְּאִוִיר.

פֶּתַע הִשְׁתַּחֲרַר שְׁלֹגִי מִיָּדֶיהָ שֶׁל דָּלְיָה וְקִפֵּץ לַתֶּפֶס
אֶת הַכּוֹבֵעַ הַמִּתְגַּלְגֵּל.

הוא נָפַל וְהִתְגַּלְגַּל מִהַמַּדְרָגוֹת, וְהַמְשִׁיךְ לְהִתְגַּלְגַּל
מִטָּה וּמִטָּה וּמִטָּה...

"אוֹי!" נִבְהָלָה דָּלְיָה, אוֹלָם שְׁלֹגִי הִתְגַּלְגַּל אֶרְצָה וְקָם
חִישׁ מִהֵר עַל רִגְלָיו וְהַמְשִׁיךְ לָרֶדֶף אַחֲרֵי הַכּוֹבֵעַ.

"הִבִּיטוּ עָלַי!" קָרָא חֹנֶן, "הוא צָנַח מֵאִוִירֹן!"

"וְהֵי צָנִיחָה לֹא רָגִילָה!" צִחֲקָה דָּלְיָה.

בְּשֶׁהִגִּיעוּ הַיְלָדִים הַבִּיתָה שְׁאָלוּ הַהוֹרִים: "נוֹ, אֵיךְ
הָיָה הַטִּיּוֹל?"

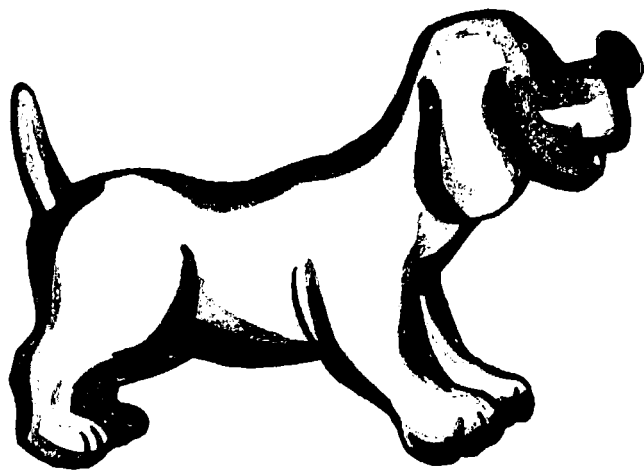
"נִבְהָדְרִי!" קָרָאוּ דָּלְיָה וְחֹנֶן בְּבֵת-אֶחָת.

"וְאֵיךְ הִתְנַהֵג שְׁלֹגִי?" שָׁאל אָבִא.

דָּלְיָה פָּרְצָה בְּצִחּוֹק: "אוֹי, אָבִא, לוֹ הָיִיתְ רוֹאָה אֵיךְ
צָנַח שְׁלֹגִי מִהָאִוִירֹן!"

"שְׁלֹגִי צָנַח מִהָאִוִירֹן?" הִתְפַּלֵּא אָבִא.

"כן, כן, שלגי שלנו צנחן. אולם זו היתה צניחה
מוזרה מאד:
כל הצנחנים צונחים מאוירון הטס בשמים, ואלו
שלגי צנח כשהאוירון נמצא על הארץ..."

התכן

- 5 משחק בתופסת...
9 שלגי הגבור
12 שלגי המציל
17 בלבול אחד גדול...
21 שלגי מתאפר...
24 שלגי הציר
28 המהפכה...
33 שלגי במספרה
38 במגרש הכדור רגל
43 שלגי במוסף
48 נוסע ללא כרטיס...
53 שלגי מסיר במלון
57 שלגי הצנחן...